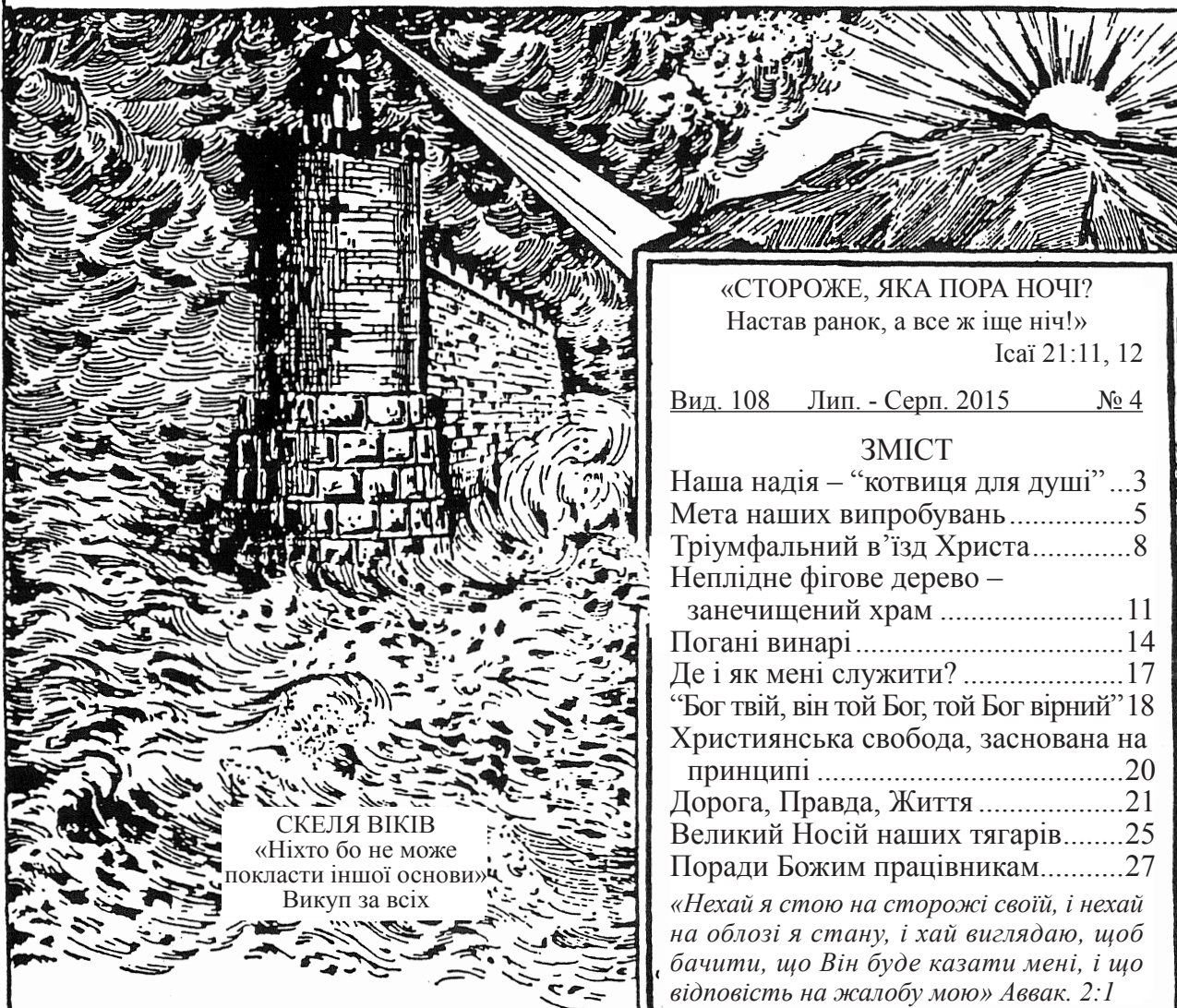

ЗОРІННЯ

НОВОЇ ДОБИ

і

ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

СКЕЛЯ ВІКІВ
«Ніхто бо не може
покласти іншої основи»
Викуп за всіх

«СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?

Настав ранок, а все ж ще ніч!»

Ісаї 21:11, 12

Вид. 108 Лип. - Серп. 2015 № 4

ЗМІСТ

Наша надія – “котвиця для душі”	3
Мета наших випробувань	5
Тріумфальний в’їзд Христа	8
Неплідне фігове дерево – занечищений храм	11
Погані винарі	14
Де і як мені служити?	17
“Бог твій, він той Бог, той Бог вірний”	18
Християнська свобода, заснована на принципі	20
Дорога, Правда, Життя	21
Великий Носій наших тягарів	25
Поради Божим працівникам	27

«Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб бачити, що Він буде казати мені, і що відповідь на жалобу мою» Аввак. 2:1

«Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвити від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушаться... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтеся, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення» (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – дати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про літературу, яку видає Товариство. Наші так звані «веріанські дослідження» є вивченням і дослідженням Святого Письма з використанням «Викладів Святого Письма», видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викуп – відкуплення дорогоцінною кров'ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тим. 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з «золота, срібла, дорогоцінного каміння» Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Іншою ціллю цього журналу є показати всім «що то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі», щоб «тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Бога», яка «за інших поколінь не була оголошена людським синам» (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичне, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні та Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАЄ:

ЩО ЦЕРКВА Є «ХРАМОМ» ЖИВОГО БОГА – особливим «Його творивом»; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним «Наріжним Камінем» цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть «на всі племена», і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; Бут. 28: 14; Гал. 3: 29);

ЩО ВОДНОЧАС ВІДБУВАЄТЬСЯ ОБТІСУВАННЯ, ФОРМУВАННЯ І ШЛІФУВАННЯ ПОСВЯЧЕНИХ ВІРУЮЧИХ У ХРИСТОВЕ ПОЄДНАННЯ ЗА ГРІХ. І коли останній з цих «живих каменів», «вибраних і дорогоцінних», буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

ЩО ОСНОВА НАДІЇ ДЛЯ ЦЕРКВИ І ДЛЯ СВІТУ ПОЛЯГАЄ В ФАКТІ, ЩО ІСУС ХРИСТОС «ЗА БЛАГОДАТТЮ БОЖОЮ СМЕРТЬ СКУШТУВАВ ЗА ВСІХ», Є «ВИКУПОМ ЗА ВСІХ», І «ЧАСУ СВОГО» БУДЕ «СВІТЛОМ ПРАВДИВИМ... ЩО ПРОСВІЧУЄ КОЖНУ ЛЮДИНУ, ЯКА ПРИХОДИТЬ НА СВІТ» (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

ЩО НАДІЄЮ ЦЕРКВИ Є МОЖЛИВІСТЬ БУТИ СХОЖОЮ НА СВОГО ГОСПОДА, «БАЧИТИ ЙОГО, ЯК ВІН Є», СТАТИ «УЧАСНИКАМИ БОЖОЇ ІСТОТИ» І БРАТИ УЧАСТЬ В ЙОГО СЛАВІ ЯК СПІВСПАДКОЄМИЦЯ (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

ЩО ТЕПЕРІШНІМ ЗАВДАННЯМ ЦЕРКВИ Є ВДОСКОНАЛЮВАТИ СВЯТИХ ДЛЯ МАЙБУТНЬОЇ ПРАЦІ СЛУЖБИ; РОЗВИВАТИ В СОБІ КОЖНУ БЛАГОДАТЬ, БУТИ БОЖИМ СВІДОЦТВОМ ДЛЯ СВІТУ І ГОТУВАТИСЯ БУТИ ЦАРЯМИ І СВЯЩЕНИКАМИ В НАСТУПНОМУ ВІЦІ (Еф. 4: 12; Мт. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

ЩО НАДІЯ ДЛЯ СВІТУ ПОЛЯГАЄ У БЛАГОСЛОВЕННЯХ ЗНАННЯ І МОЖЛИВОСТЕЙ, ЯКІ БУДУТЬ ДАНІ ДЛЯ ВСІХ ХРИСТОВИМ ТИСЯЧОЛІТНІМ ЦАРСТВОМ, – РЕСТИТУЦІЇ ВСЬОГО, ВТРАЧЕНОГО В АДАМІ, ДЛЯ ВСІХ ОХОЧИХ І СЛУХНЯНИХ, З РУК ЇХНЬОГО ВІДКУПИТЕЛЯ І ЙОГО ПРОСЛАВЛЕНОЇ ЦЕРКВИ, – КОЛИ ВСІ СВАВІЛЬНІ НЕЧЕСТИВЦІ БУДУТЬ ЗНИЩЕНІ (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

“ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ”

Журнал видається кожних два місяці

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті, які друкуються в ньому, перекладені з Репринтів (передруку) статей, написаних братом Расселом. Статті друкуються в зворотному порядку, починаючи з 1916 року написання.

Хочемо повідомити всіх читачів “Зоріння Нової Доби”, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіяко будуть

підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору для тих, котрі зробили з Богом угоду при жертві.

**ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА
БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.**

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на адресу:

п/с 6890
м. ЛЬВІВ, 79058

НАША НАДІЯ – “КОТВИЦЯ ДЛЯ ДУШІ”

“Тримаймо непохитне визнання надії, вірний бо Той, Хто обіцяв” (Євреїв 10: 23).

МАЙЖЕ все, що Бог дав нам як Новим Створінням, є через віру або надію. Коли ми стаємо послідовниками Ісуса і беремо свій хрест, щоб йти слідом за Ним, це має на увазі жертву, якщо такий крок зроблено свідомо – згідно з Божественною вказівкою та запрошенням. Ніхто добровільно не погодиться жертвувати щось, якщо він не має надії або певності здобути в кінцевому результаті благословення чи нагороду, яка дістанеться йому за таке жертвування. Кожний правильний вчинок повинен бути умотивований або мати ціль. Факт, що Церква запрошена йти слідом за Ісусом, свідчить про те, що в Його шляху було щось особливе, що принесло благословення і милість від Бога – особливу нагороду. І коли ми підемо слідом за Ним, ми матимемо частку в такому ж благословенні та нагороді – славу, честь та безсмертя.

Тож коли ми беремо наш хрест, щоб йти за нашим Учителем, це означає, що нас надихає надія мати участь у славі та честі, які Він отримав. Характер нашого Бога запевнює, що будь-яка пропозиція для нас від Нього, яка супроводжується суворими вимогами, повинна цілковито заслуговувати на наше прийняття. Також “цінні та великі обітниця”, якими супроводжується ця пропозиція, запевнюють нас у Його допомозі та силі, які дають зміцнення. Тому, використовуючи Його силу та Його допомогу, ми зуміємо виконати всі умови та здобути славу нагороду, яка перед нами. Наша віра має міцну та певну основу, на яку можна опертися. “Вірою можемо цілковито довіряти Йому, що би не трапалося”.

ВІРА – ВСЕРЕДИНИ, ВИЗНАННЯ – НАЗОВНІ

Ми проявляємо віру в серці ще до того, як визнаємо її назовні, до того як визнаємо Господа своїми устами. Але ми не маємо жодного права визнавати Його своїми устами, доки не повіримо “для праведності”, бо “серцем віруємо для праведності, а устами ісповідуємо для спасіння” (Рим. 10: 10). Отже, ми маємо свідчення Господа, що Він не вважатиме нашу віру або надію належною, доки ми не визнаємо її. Він сказав, що коли ми відмовимося або не зуміємо визнати Його перед людьми, Він вважатиме нас недостойними бути визнаними перед Отцем та святими ангелами. Тому, бачимо, що немає спасіння без визнання Господа, і ці дві речі невіддільні.

Надаремно хтось плекає надію бути прийнятим Господом і здобути Його кінцеве схвалення, якщо він ховає своє світло під посудину і соромиться докорів за Хрест. “Немає хреста, немає вінця” – ось Господнє незламне рішення. Хто прийняв Правду в її любові, той радо дозволить своєму світлу світити для слави Бога і благословення інших. Якщо славне Послання Господа наповнило наші серця і благословило наше життя, ми з радістю понесемо живу воду іншим спраглим душам. Якщо добре насіння показало, що наше серце є родючим ґрунтом, воно напевно проросте і принесе рясний плід для слави нашого Бога.

Виходячи з умов нашого посвячення, ми визнаємо перед людьми, що маємо віру, яка сягає за межі теперішнього життя і “аж до середини входить за заслону”, куди Христос, Предтеча, увійшов за нас. Ми визнаємо нашу надію, що будемо мати участь у Його воскресінні, що “ми...

всі переминомось, раптом, як оком змигнути”, і, так само як Він, будемо духовними істотами, будемо бачити Його, як Він є, і будемо ділити Його славу на Божественному рівні. Ми визнаємо, що наша надія – бути з Ним знаряддями в руках Отця, приносити життя, радість і благословення всьому людству, живим і мертвим; що ми надіємося підняти їх з мертвих, з усякого гріха, занепаду, смутку та сліз, які гнітять їх шість тисяч років. Справді, наша надія – чудова надія! Хто не розповідатиме про неї з радістю?!

Отже, якщо ми маємо цю віру, цю надію, і властиво визнаємо її перед людьми, то “тримаймо”. Випробування нашої відданості буде приходити знову й знову. Плоть схильна часами вчиняти великий бунт. Питання виникнуть самі по собі: “Чи готовий ти визнати Христа? Чи не соромишся ти Його імені перед світом, чи вважаєш ти це визнання найбільшою честю?” З’являться спокуси, щоб нас розчарувати. Наші слабості виростуть перед нами, і противник скористається з обставин, щоб ще більше знеохотити нас. До нас не тільки прийдуть спокуси щодо віри і надії, але й певні докори та переслідування, дозволені з метою випробувати нашу відданість. Наш поклик є дивовижною річчю, і потрібні геройські душі, щоб заповнити місця в цьому вибраному класі, – ті, в кого Дух Учителя.

НЕБЕЗПЕКА ПРИХОВУВАННЯ СВІТЛА

Якщо хтось зрадливий або нерішучий, не здатний твердо відстоювати Господа та Правду з причини страху, що його перестануть поважати ближні, або ще з якоїсь причини, це свідчитиме, що він недостойний частки з Христом у славі Його престолу як член Його Тіла. Всі, які сподіваються належати до цього числа, визнали Його Ім’я, і вони повинні бути стійкими, повинні дотримати довір’я і визнання своєї віри аж до кінця.

З плоттю треба поводитися вимогливо, треба підкорити її і тримати підкореною. Якщо Господні діти йтимуть за нахилами плоті, вони будуть уникати всього, що приносить безчестя та вороже ставлення. Плоть вважатиме за краще сидіти тихо там, де мова про Правду може принести докір, або переслідування, або висміювання. Натомість Нове Створіння відчуватиме “огонь... палючий, замкнений у костях” своїх, якщо приховуватиме Послання Правди там, де трапиться сприятлива нагода, розуміючи, що воно повинно бути вірним і повинно дозволити своєму світлу

світити, інакше світло почне тьмяніти і врешті згасне зовсім, залишаючи його у цілковитій темряві. А “коли світло, що в тобі, є темрява, то яка ж то велика та темрява!”

Не засмучуймо Святий Дух Бога, який є в нас. Господь дає нам тверду основу для нашої надії, для нашої віри. Він Сам надихнув цю надію. Ця надія має підтримку всіх Його певних обітниць та Його клятви; і Він нагадує нам, що “вірний бо Той, Хто обіцяв” (Євр. 10: 23). Хоча це ще тільки обітниця, вона ґрунтується на вірі. У нас є тільки зачаття Святим Духом до нової природи, і ми проходимо печатання тим самим Духом, “завдатком нашого спадку” (Еф. 1: 13, 14). Але ми навчилися пізнавати нашого Бога і довіряти Його вірному Слову. Ми не раз упевнилися в Його ласкавих обітницях у мить потрясіння або небезпеки і знаємо, що Він нас не залишить. А той, “хто має на Нього надію оцю, очищає себе так же само, як чистий і Він”.

КОТВИЦЯ МІЦНА ТА БЕЗПЕЧНА

Якщо ми упустимо цю надію, цю котвицю для наших душ, ми попливемо несамохіть безкрайнім морем, могутні хвилі якого затягнуть нас у глибини вічної смерті. Великий Час Горя ось-ось має вибухнути в цілому світі, і кожен з Господнього народу, чия віра і надія не вхопилася міцно, мов котвиця, Скелі Віків, і хто боязкий, щоб довіряти Його обітницям, буде поглинутий бурєю. Чи так буде з нами?

Деякі правдиві Господні діти матимуть частку у великому часі горя, але жоден слухняний, жоден вірний не постраждає. Вони будуть бережені у досконалій безпеці до кінця свого шляху і, віримо, будуть зібрані “за завісу” перед тим, як велика буря вдарить з усією лютю. Але ми маємо віру в Учителя, ми маємо велику довіру до Нього, знаємо, що Він став переможцем, що Отець нагородив Його, і тепер Він є нашим Заступником, нашим великим Первосвященником, Який “завжди живий, щоб за них заступитись”, тому наші серця сповнені відваги. Ми знаємо, що Він незабаром “повстане” у силі і великій владі, щоб встановити Своє Царство і возвеличити всіх Своїх вірних до того, щоб царювати з Ним у цьому Царстві. Тому наша надія міцна; вона – справді котвиця для наших душ. Ми “зміцняємося Господом та могутністю сили Його” (Еф. 6: 10).

Ми ніколи не загубимо нашої відваги, якщо наші очі будуть постійно спрямовані на Нього,

а наша рука стискатиме Його руку. Божі вічні обітниці є основою всього, на чому побудована наша надія – як в справі характеру, так і щодо грядущої слави. Якою міцною є ця основа! Будьмо вірними Тому, Хто покликав нас. Тримаймо Правди не тільки в букві, але й у Дусі. Тримаймо Правди в її любові, бо це – дійсно Правда, і в ній є незрівняна краса та велич.

Пам'ятаймо про важливість терпеливої витривалості, про сталість, щоб ми могли розвинути плоди Святого Духа, щоб ми з радістю приймали кожне випробування, кожне переслідування, кожну

трудність, на яку наш Бог у Своїй безмежній Мудрості та Любові може дозволити для нашого випробування та дозрівання нашого характеру – що має першорядне значення, і без чого ми не можемо сподіватися побачити лице Отця, ані мати участь в славі, до якої нас покликано з Христом. Справді, “тримаймо непохитне визнання надії, вірний бо Той, Хто обіцяв”. Намагаймося “відвагу й похвалу надії додержати певними аж до кінця”. “Виявляймо таку саму завзятість на певність надії аж до кінця” – до смерті (Євр. 3: 6; 10: 23; 6: 11).

R5497 (1914 p.)

МЕТА НАШИХ ВИПРОБУВАНЬ

“Блаженна людина, що витерпить пробу, бо, будвши випробувана, дістане вінця життя, якого Господь обіцяв тим, хто любить Його”
(Якова 1: 12).

СЛОВО “блаженна” в цьому вірші може означати стан людини, яка має милість Бога. Стан таких є щасливим, бажаним. Слово “блаженна”, звичайно, не завжди свідчить про щасливий стан, який стосується почуттів, емоцій, а швидше має на увазі наслідок. У даному випадку воно свідчить про результат випробувань християнина. Божа дитина, яка здобуде вінець життя, буде дуже високо упривілейована, благословенна Богом, і все, що сприяє цьому, є дуже великим благословенням, навіть якщо воно приносить багато болу плоті.

Хто здобуде цей вінець життя? Який характер він матиме? Святе Письмо говорить, що це буде чоловік або жінка, що витерпить спокусу, випробування. Що означає витерпіти спокусу? Очевидно, що це не має на увазі стерпіти окрему взятку спокусу якийсь час або багато разів. Навіть світ мусить витерпіти спокуси. Мова, очевидно, йде про збереження тривалого стану терпеливої витривалості і вірності під час спокуси, прагнення залишитися відданим Богу в спокусі та негараздах. Спокуси приходять з різних джерел. Вони можуть прийти від друзів, які можуть спокушати нас жити так, щоб догоджати собі, послабити нашу довіру до Господа. Принади багатства або світського товариства, природна любов до розваг та відмова плоті від того, щоб переносити труднощі – кожна з цих речей або всі разом можуть стати для християнина сильними і підступними спокусами.

Та якщо ми любимо Господа понад усе, ця любов стане головним стимулом у нашому житті. Нашою єдиною метою буде бажання прославляти Бога в нашому дусі та в нашому тілі. Знаємо, що є речі, які не подобаються Богу, і якщо ми любимо Бога, ми намагатимемося виконувати Його заповіді. Божа дитина може впасти раз, або може падати раз за разом у тій самій речі, доки у глибокому впокоренні та душевному відчаї з причини постійного прояву тієї ж слабості вона не почне з благаннями та молитвами звертатися до Господа, а біль та смуток не переконають її у потребі бути більш пильною, щоб зміцнитися перед наступними нападами такого роду і так здобути перемогу над тим, що її облягає, над своїми особливими слабостями.

ВІНЕЦЬ ПРАВЕДНОСТІ

Хоча ми ніколи не досягнемо рівня досконалості у плоті, тим не менше, це вміння витерпіти спокусу повинно ставати виразнішим з дня на день, як Нове Створіння залишається відданим, чинячи опір і намагаючись робити це ще рішучіше, при цьому залишаючись вірним Господу в думці, слові та вчинку. Блаженна людина, яка витерпить – раз за разом, день за днем, – даючи свідectво вірності й слухняності Богу. Бо, будвши випробувана, коли час випробування закінчиться, коли Бог побачить, що вона повною мірою показала свою відданість, коли в Бога настане “свій час”, вона отримає вінець життя.

“Вінець життя” ще можна назвати “нагородою життя”, і це життя є на найвищому рівні. Апостол Павло говорить про цей самий вінець як про “вінець праведності”. Апостол Петро називає

його “вінцем слави”. Це – вінець праведності, бо є нагородою за праведність, за слухняність Богу та принципам Його Правління, за вірність нашій угоді. Це – вінець слави, бо є нагородою, яка дає славу, честь, безсмертя.

У грецьких іграх нагороду отримував той, хто успішно витримав випробування своєї майстерності, відваги і фізичної витривалості. Нагородою, як правило, був вінець, тобто лавровий вінок. Цей вінець був цінним не сам по собі, а, перш за все, як зовнішня ознака визнання особливих заслуг. Той факт, що він був вічнозелений, наводить християн на думку, що нагорода “переможців” буде тривалою нагородою, вічною нагородою.

Господь має дати нам життя найповнішою мірою. Покаранням, яке отримав наш рід за гріх, була смерть; але сьогодні є можливість повернути собі життя – життя в досконалості, незаплямоване, нескінченне. Це життя є в Божому Сині. В наш час життя можна здобути тільки через зачаття до духовної природи. Вінець життя, який буде даний “більш ніж переможцям”, це – особливий різновид життя, безсмертя, найвища з можливих форм життя, вінець, вершина усякого життя. Такою є нагорода класу, названого в Святому Письмі Нареченою Христа, коли вони продемонструють свою вірність, виявляться гідними стати членами прославленого класу.

Вінець життя буде також у наступному віці – досконале людське життя – як результат слухняності у випробуваннях та труднощах того часу. Ці випробування відрізнятимуться у багатьох відношеннях від випробувань та труднощів Церкви в теперішньому часі. Вони будуть менш критичними, бо спокуси до гріха будуть тоді забрані, а замість них буде розумове та тілесне підняття і потрібна допомога, які зроблять випробування більш сприятливим. Праведність в той День також негайно отримає винагороду, натомість гріх і неслухняність усякого роду будуть відразу покарані. Сьогодні праведність часто приносить страждання, докори, біль і втрати (з людського погляду), тоді як гріх часто приносить користь, популярність і задоволення для плоті.

ПРАВИЛЬНИЙ ПОГЛЯД НА НАШІ ВИПРОБУВАННЯ

Бог вимагає від Євангельської Церкви особливої любові, бо Церква є особливим класом,

який Він кличе. Вона повинна мати таку несамолюбну любов, щоб з готовністю і навіть з радістю класти земне життя в службі Богу, щоб принести благословення іншим. Таким Бог обіцяв особливий вінець життя – безсмертя, Його власну природу. Вони мають благословити своїх братів – тих, природу яких колись мали. Як Ісак благословив Ізмаїла та синів Кетури і як первородні Ізраїлю благословили своїх братів, так і ці благословитимуть всі народи землі, з-посеред яких були вибрані. Якими вдячними ми повинні бути за таку велику честь!

Якби ці привілейовані діти Небесного Царя могли завжди тримати в розумі факт, що кожне випробування, кожна проба, кожне переслідування та кожна перешкода, дозволені для тих, які уклали Угоду Жертви з Господом, мають на меті розвинути їх, переконатися в них і випробувати їхню любов, показати, чи їхній характер утверджений, укорінений та зміцнений у праведності, то це представило би всі їхні болісні випробування та спокуси у новому світлі і було би великою допомогою для них, щоб успішно вести добрий бій віри. Бо якщо цими випробуваннями та труднощами Господь перевіряє нашу любов до Нього і відданість, тоді, якими б вони не були, великими чи малими, ми повинні дбайливо вживати їх як нагоди, щоб показати нашому Богу повноту нашої любові до Нього та Його справи, а також як засоби, завдяки яким ми можемо день за днем підніматися до більших висот духовних досягнень, змінюючись на подобу нашого Учителя. Якщо так дивитися на них і так їх сприймати, то кожне випробування і лихо виявиться благословенням, Небесним посланником, що нестиме нас на крилах віри “ближче до Тебе все, о Боже мій”. Тому, улюблені, “майте... повну радість, коли впадаєте в усілякі випробування [проби], знаючи, що досвідчення вашої віри дає терпеливість [терпеливу витривалість]. А терпеливість нехай має чин досконалий, щоб ви досконали та бездоганні були, і недостачі ні в чому не мали”. Ми “тішимося з того, засмучені трохи тепер, якщо треба, всілякими випробуваннями, щоб досвідчення нашої віри було дорогоцінніше за золото, яке гине, хоч і огнем випробовується, на похвалу, і честь, і славу при з’явленні Ісуса Христа. Ви Його любите, не бачивши, і віруєте в Нього, хоч тепер не бачите, а вірувавши, радієте невимовною й славною радістю, бо досягаєте

мети віри вашої – спасіння душам” (Як. 1: 2-4; 1 Петр. 1: 6-8).

Справді, “теперішнє легке наше горе достачає для нас у безмірнім багатстві славу вічної ваги, коли ми не дивимося на видиме, а на невидиме. Бо видиме [речі існуючого ладу] дочасне, невидиме ж [грядуща слава] вічне” (2 Кор. 4: 17, 18).

“ЧИ НЕ ХОЧЕТЕ Й ВИ ВІДІЙТИ?”

Ось так ми маємо в безпомилковому Божому Слові запевнення, що любов тих, хто любить Господа, хто має прийняти Царство, буде випробувана спокусами та пробами на шляху до цього Царства. Хто не любить Господа всім своїм серцем, у кому власне “я” або інший ідол займає перше місце, той буде спокушений світом, плоттю та дияволом до якоїсь форми бунту проти Божественного Слова або Божественного провидіння. У таких з’являться задуми та теорії, яким вони нададуть перевагу над Господнім Планом та Господнім шляхом; і ці задуми, якщо їх проаналізувати, здебільшого виявляться побудованими на самолюбстві або амбіції, або на злому дусі заздрості, ненависті, підозрілості і т. п.

Господній провід і Господні слова втрачають привабливість для таких осіб, і вони, відповідно, гублять інтерес. Мов ті, які покинули Учителя під час Його першого приходу, кажучи: “Жорстока це мова”, – вони теж ідуть і “не ходять вже з Ним”. Але деякі далі будуть ходити з Господом; їх не відштовхнуть від Нього і не зваблять хитрощі та брехливість лукавого та його війська. У своєму серці вони цілковито належать Господу, а не собі; вони йдуть за Божим Агнцем скрізь, куди Він їх веде, бо в них немає іншої волі, окрім Його волі. Вони йдуть слідом за Ним вузьким шляхом суворої дисципліни та життєвих випробувань, і згодом, як Він запевнив, “в білій зо Мною ходитимуть, бо гідні вони” (Об. 3: 4).

НАШ НАДІЙНИЙ ПРИТУЛОК

Також у цій вибраній громаді не забракне нікого, навіть якщо деякі впадуть. Наречена, Дружина Агнца, має складатися зі встановленого і наперед визначеного Богом числа. Отець наперед передбачив, що будуть такі, які підуть геть, і Він знав, що після цього прийде потрібна кількість, щоб вчинити певним своє покликання та вибрання. Ці переконалися, що заклики світу, вмовляння плоті і хитрощі противника є

пастками, сильцем і вовчими ямами, щоб заманити у смерть. Вони навчилися голосу справжнього Пастиря, і їх не може спокусити голос чужого.

Дорогі Господні діти, які ви блаженні! На вас, захованих “під покровом Всевишнього”, не впаде жодне лихо, ані жодна моровиця не наблизиться до вашого намету. “Бо Своїм анголам Він накаже про тебе, щоб тебе пильнували на всіх дорогах твоїх, на руках вони будуть носити тебе, щоб не вдарив об камінь своєї ноги”. Якими захищеними та безпечними вони є! Впаде тисяча з боку від них, і десять тисяч праворуч від них, до них же не дійде лихо. Вони “Всевишнього... учинили за своє пристановище”, і Він берегтиме їх від усякої небезпеки.

“Під Його крилами захист безпечний,
Хоч ніч і буря є справді лихі.

Я довіряю Йому цілковито,
Люблю Його, бо Спаситель Він мій.

Під Його крилами захист від смутку,
О, яким милим притулок цей є!
Часто, коли нема ліків від болю,
Там я знаходжу блаженство своє.

Під Його крилами радість безмірна,
Там я безпечний в негодах усіх,
І жодне зло вже мені не зашкодить –
Маю спочинок блаженний в Христі”.

Як вірні учні Учителя в перших Жнивах розуміли зміст Його учень, яких інші з так званих Божих дітей не могли оцінити, так і тепер, у другому приході Господа, Його слова мають коштовне значення для тих, хто серцем близько Нього, чого інші зрозуміти не можуть. І ми бачимо зараз, як і в першому приході, що деякі спотикаються і точаться назад, тоді як інші ще більше наближаються до Господа завдяки знанню про Його План, яке Він постачає.

ГОСТИНА У ДОМІ ПРИЙНЯТТЯ

Наближаючись до завершення Жнива, ми не будемо здивовані, якщо шлях стане ще вузьчим, ще важчим і якщо спокуси, щоб спіткнутися і впасти, будуть ще частішими. Намагаймося, дорогі брати, бути ще пильнішими перед хитрощами великого ворога наших душ, перед облудою нашої власної деградованої природи. Нехай Божа досконала любов панує у ваших серцях, позбавляючи вас самолюбства та любові до світу з його пихою, амбіціями та безглуздям.

Нехай уся ваша відданість Богу приведе ваші серця до стану повноти радості, відпочинку і миру. Будьте родючими гілками Виноградниці, перебувайте завжди у Ньому, приймайте всі обрізання з боку великого Виноградаря, щоб приносити рясніший плід.

Якщо спокуси приходять до нас, скажімо разом з апостолами давнини: “До кого ми підємо, Господи? Ти маєш слова життя вічного”.

Більше ніде немає життя, і ми не хочемо більше нікуди іти. Ми маємо гостину в Домі прийняття нашого Отця, і “любов – стяг його над нами” (Хом.). Ми маємо всього вдосталь: наш стіл багато заставлений. Тож ми їмо і йдемо далі радіючи. Ми наближаємося до нашого Дому. Скоро буде останній верстовий стовп нашої мандрівки. Тому йдімо вперед з піснею на устах!

R5499 (1914 p.)

ТРІУМФАЛЬНИЙ В'ЇЗД ХРИСТА

МАРКА 11: 1-11

“Радій вельми, о дочко Сіону, веселись, дочко Єрусалиму! Ось Цар твій до тебе гряде”
(Захарії 9: 9).

ПОСЛАННЯ Івана Христителя було таким: “Покайтесь, бо наблизилось Царство Небесне”. Це послання Ісус наказав Своїм учням нести від села до села по всій Палестині. Це саме послання було змістом Його проповідування та темою Його притч. Врешті, при кінці Його служіння, це Царство прийшло до юдейського народу в тому значенні, що воно було йому запропоноване – юдеї могли його прийняти. Нинішня лекція розповідає про формальну пропозицію Царства, яку зробив Ісус і яку юдеї як народ відкинули. Отже, “до свого Воно прибуло, та свої відцурались Його” за винятком небагатьох. Його власний народ відкинув Його і через п’ять днів розіп’яв. Трохи пізніше, у П’ятидесятницю, нечисленні, які прийняли Його, були зачаті Святим Духом і стали ядром Духовного Ізраїлю, готуючись до славного Царства та праці, яка має виконатись у Його Другому Приході.

Попереднього вечора (напередодні події, про яку розповідає наша лекція) Ісус та учні були у Віфанії, в гостях у Лазаря, Марти та Марії, які приготували особливу гостину для Ісуса, Якого так любили. Це був той самий Лазар, якого Він невдовзі збудив зі сну смерті. Гостина відбулася наприкінці юдейського суботнього дня. Наступний ранок відповідав нашій неділі, першому дню тижня.

КУЛЬМІНАЦІЯ ВИПРОБУВАННЯ ІЗРАЇЛЮ

Готуючись представити Себе в якості Царя, Ісус послав двох учнів привести ослия, говорячи їм, де вони зможуть його знайти, і наказуючи

передати господарю, що як тільки Учитель використає його, то одразу поверне. Доки привели ослия, зібрався чималий натовп – люди зі селища Віфанія та інші, які прийшли з Єрусалима (дві милі від селища), щоб побачити Ісуса і Лазаря, з яким відбулося таке велике чудо. За звичаєм царі Ізраїлю їхали на коронацію на ослиаті, і натовп, мабуть, пройнявся духом цієї події, здогадуючись, що Ісус ось-ось в’їде на ослиаті в Єрусалим. А це означало, що Він врешті готовий зайняти становище Царя.

Якийсь час учні вже визнавали Ісуса Месією, славу царювання Якого мали розділити, і натовп загалом вже звик так Його сприймати, кажучи: “Коли прийде Месія, то чи ж Він зробить більші діла, ніж цей чоловік?” – чи ж ми можемо сподіватися чогось більшого від Месії, ніж бачимо, вже зробив цей чоловік Ісус? Але це було вперше, коли Ісус так відкрито виступив уперед. Попередні рази, коли вони намагалися силоміць зробити Його царем, Він відходив убік, розуміючи, що Його час ще не настав. Тепер, не відмовляючись, Він почав діяти рішуче: послав привести ослия, і готувався тріумфально в’їхати в столицю країни як її Цар.

Будьмо певні, серця апостолів тріпотіли від збудження, коли вони уявляли собі наближення слави їхнього Учителя, а також свою участь у ній, бо досі вони так і не зрозуміли усієї ваги Ісусових слів про те, що Його мають розіп’ясти, і Він відійде в “далеку країну”, в саме небо, де буде наділений владою, щоб потім повернутися і встановити Царство, яке благословитиме світ.

Тим не менше, Ісус цілковито усвідомлював, що Його явлення як Царя є суто формальною річчю, щоб виконати пророцтво і позбавити народ Ізраїлю виправдання.

Якщо люди, коли Він в'їжджатиме в місто, піднімуться en masse, признають Його і привітають, то вони справді виконають повною мірою Божественні вимоги, які принесуть їм найбільші з благословень. Але Ісус знав пророцтво, яке вже казало, що Ним знехтують, що Його відкинуть, що Його власний народ ховатиме від Нього своє обличчя зі соромом (Іс. 53: 3). Тому подорож і приготування до неї означали для Ісуса щось зовсім інше, аніж для учнів та натовпу.

“КАМІННЯ КРИЧАТИМЕ”

Коли привели ося, деякі люди постелили свою одягу замість сідла; Ісус сів, і процесія рушила вперед. Одні йшли перед Ним, інші – слідом. Люди знали пророцтво про прихід Месії, яке казало: “Веселись, дочко Єрусалиму! Ось Цар твій до тебе гряде, справедливий і повний спасіння, покірний, і їде на ослі”. Також їм були знані “вигуки”, які звістили пророки, і слова у відповідь, коли група осіб викрикувала: “Осанна Сину Давидовому!” “Благословенний, хто йде у Господне Ім'я! Цар Ізраїлів!” Далі лунало: “Благословенне Царство, що надходить, Отця нашого Давида!” У відповідь були слова: “Осанна на висоті!” Ці різні вирази записані різними євангелістами.

Та не всі зі захопленням вітали Ісуса. Було чути і слова незгоди. Деякі, прийшовши з простої цікавості, дорікали за ці вигуки, запитуючи, чому Ісус не докорить людям за те, що вони приписують Йому такі великі почесті. З цієї причини вони звернулися до Ісуса через Його учнів, на що Ісус відповів, що зараз виконується велике пророцтво. Пророк Захарія у натхненні сказав: “Викрикуй, о дочко Єрусалиму!” (Кул.), і такі вигуки мали пролунати. Ісус запевнив, що якби натовп не викрикував, то пророцтво все одно виконається – кричатиме каміння.

ПЕРША ПАЛЬМОВА НЕДІЛЯ

За звичаєм деякі християни в різних частинах світу особливим чином пригадують цю неділю тріумфального в'їзду Ісуса в Єрусалим. Запис свідчить, що по дорозі люди стелили свою одягу на знак поваги і честі, чекаючи аж мале ося перейде по ній, а тоді бігли вперед і стелили її знову. Інші несли папороті, квіти, траву і вистеляли ними дорогу. Ще інші, як говорить Єв. св. Івана, приносили віття пальмового дерева.

Це була велична процесія, виконання пророцтва Захарії. Та розповідь свідчить, що для Ісуса вона мала сумний присмак. Коли вони порівнялися з Оливною горою і перед ними постав Єрусалим, Учитель зупинив процесію. Глянувши на місто і заплакавши, Він промовив: “Єрусалиме, Єрусалиме, що вбиваєш пророків і каменуєш посланих до тебе! Скільки разів Я хотів зібрати твоїх дітей, немов квочка свій виводок під крила, – та ви не захотіли! Ось дім ваш лишається вам (пустий). Кажу вам: «Ви не побачите Мене, аж поки не настане день» [приблизно через дев'ятнадцять століть], коли ви скажете: «Благословен Той, що приходить в ім'я Господне!»” (Хом.).

Ісус розумів, що цей день був поворотним пунктом для юдейського народу; народ відкинув Його, і це означало, що Небесний Отець на довгий час відкине їх. Це означало, що вони будуть позбавлені Божественної милості, за винятком кількох, які стануть Його учнями. Це означало, що впродовж довгих століть високо упривілейований народ, природне насіння Авраама, буде бідувати. Це означало, що милість Бога, яка супроводжувала їх століттями, пошириться замість них на поган, щоб зібрати з поган громаду вірних, святих, які будуть з Ісусом та вірними з юдеїв співспадкоємцями в Небесному Царстві. Це означало, що доки вибраний, небесний, духовний клас Царства не ввійде у славу, юдейський народ не буде прийнятий назад до єдності з Богом.

Св. Павло особливо звертає нашу увагу на факт, що відкинення Ізраїлю не є назавжди, а тільки на деякий час – доки повне число вірних святих не буде зібране з-посеред поган. Тоді Божа милість повернеться до буквального Ізраїлю, а згодом пошириться на всі роди землі (Рим. 11: 25-32).

ІСУС, КНЯЗЬ МИРУ

Наскільки відрізнявся цей в'їзд Ісуса, Князя Миру, від тріумфальних маршів земних завойовників та царів! Підкорювачів світу супроводжував славний ореол збуджених людських пристрастей та упереджене ставлення людських розумів. Геройські вчинки, доблесні завоювання, змальовані істориками, мають свою привабливість. Покоління за поколінням читає з невідомим інтересом про подвиги Олександра Македонського, спартанців Греції, імператорів

Риму, а в новітній історії про Роберта Брюса, Наполеона і Веллінгтона, генералів Гранта, Лі, Шермана, Джонсона, Шерідана і Стюарта. Їхня тріумфальна хода під час повернення додому не раз була віддаванням честі тим, кому ця честь належала.

Тим не менше, кожного разу люди мимоволі закривають очі на страшні сцени, які привели до таких тріумфів. Ми намагаємося забути про мільйони вбитих і поранених, а також про мільйони заплаканих вдів і сиріт. Ми намагаємося не помічати повні диму руїни позаду переможних армій. І хоча війна може часом здатися потрібною для збереження справедливості, всі повинні погодитися, що благословення, здобуті мечем, дістаються жахливою ціною.

З цього погляду Ісус, Князь Миру, разом з військом святих, які йдуть слідом за Ним, представляє чудову картину – навіть для світськи налаштованих. Ці переможці – Вождь і послідовники – перемагають смертю. Ісус сказав до Своїх послідовників: “Бо хто хоче душу свою зберегти, той погубить її, а хто згубить душу свою ради Мене та Євангелії, той її збереже”. З такого боку бачимо, що всі послідовники Агнця жертвують себе, як твердить Біблія: “Тож благаю вас, браття, через Боже милосердя, повіддавайте ваші тіла на жертву живу, святу, приємну Богові, як розумну службу вашу” (Рим. 12: 1). Така перемога – перемога через смерть – для більшості людей є важко зрозумілою. У чому суть цього? Де тут перемога?

ЦАРІ-ПЕРЕМОЖЦІ ЧЕРЕЗ СМЕРТЬ

Може виникнути слушне запитання: “У чому полягає перемога Христа та Його послідовників, якщо вони кладуть своє життя за братів і на захист правди та праведності?” Тільки Біблія відповідає на це питання, і тільки ті, які проявляють віру, можуть зрозуміти відповідь Біблії. Біблія говорить, що справжня перемога Христа і Церкви є над собою. День їхньої коронації ще попереду, і тоді настане їхній тріумф.

Тріумфальний в'їзд Ісуса на осляті був образною подією. Його славний позаобраз буде за завісою. Як Ісус після Свого воскресіння “піднісся у славі” (Тур.), так само Він обіцяв Церкві, що її воскресіння перемінить її зі стану недосконалих людських істот до стану досконалих духовних істот, співспадкоємців з її Учителем і Відкупителем

у славному Тисячолітньому Царстві, яке має благословити світ.

Після того як Ісус встав з мертвих, Він пояснив Своїм стурбованим учням, для чого була потрібна Його смерть, кажучи: “Чи ж Христові не це [смерть] перетерпіти треба було, і ввійти в Свою славу?” (Лк. 24: 26). Так само св. Павло сказав про тих, які будуть з Ісусом у Царстві, що вони повинні страждати з Ним, якщо хочуть царювати з Ним; повинні бути мертві з Ним, якщо хочуть жити з Ним (2 Тим. 2: 12). Христос та Його Церква вмирають для людських надій та інтересів, теперішніх та вічних, віддаючи своє життя, страждаючи заради праведності. Їхня нагорода подвійна: (1) Особисте возвеличення до небесної, духовної слави, немов ангели, однак більш славні від них – “вище від усякого уряду, і влади, і сили, і панування, і всякого ймення, що назване”. (2) Слава Царства – радість бути Божественним знаряддям у відновленні людства.

З такого, біблійного, погляду християнська боротьба відрізняється від усякої іншої боротьби, званої світу. Це – бій проти гріха, бій проти самолюбства, повне підкорення Божественній волі, перемога через смерть. “Будь вірний до смерті, і Я тобі дам вінця життя!” (Об. 2: 10). “Переможцеві сісти Я дам на Моєму престолі зо Мною, як і Я переміг був, і з Отцем Своїм сів на престолі Його” (Об. 3: 21). Не дивно, що пропозицію такого роду світ розуміє дуже спрощено. “Світ нас не знає тому, що Його не пізнав”. Тож одна з вимог Євангелія: щоб Ісус та Його послідовники погодилися з тим, що світ розумітиме їх неправильно. Ми вважаємося нерозумними ради Христа (1 Кор. 4: 10).

Потрібна витривалість, щоб бути відданими послідовниками Ісуса, хибно сприйнятими, як Його хибно сприймали люди за Його днів, зневаженими, як Його зневажили. “Будуть облудно на вас наговорювати всяке слово лихе ради Мене”. І тільки тоді, коли ми зрозуміємо через Божі обітниці, що ці важкі випробування Христа і Його послідовників є дані зі славною метою, ми здатні переносити їх з тією чи іншою мірою радості. Тільки таким Господь дає очі віри, які можуть бачити речі за заслоною – славу, честь та безсмертя, а також Царство, яке Господь обіцяв Своїм вірним послідовникам.

“ГНІВ АГНЦЯ”

Оскільки Ісус є Князем Миру, то як розуміти різні фрагменти Писання, які кажуть

про Нього як про могутнього Завойовника у заплямленій кров'ю одежі, що віддає помсту Своїм ворогам? І як, перш за все, нам зрозуміти вираз, що у Його приході на небесних хмарах всі покоління землі будуть плакати над Ним?

Про цього Князя Миру можна сказати, що Він ранить, щоб зцілити, і які би лиха Він не спровадив або дозволив на світ, вони будуть так спрямовані, щоб містити в собі приховані благословення. Безсумнівно, багато зі сказаного про нашого Господа є надзвичайно символічним. Наприклад, Він має вдарити народи Мечем, що виходить з Його уст, – Словом, Посланням, Правдою. Таке завдання удару повністю відповідає тому, що відбулося в той час, коли св. Петро проповідував Євангеліє у П'ятидесятницю і коли деякі його слухачі “розчулилися серцем” (Гиж.) (*букв.* “їхнє серце було простромене” – не буквальним мечем св. Петра, а “мечем духовним, який є Слово Боже”). Остаточо цей меч уразить всіх противників праведності для їхнього ж добра. Тільки свідомо злі в кінцевому результаті будуть знищені в Другій Смерті.

Проте, ми не повинні забувати, що запровадження Месіанського Царства має відбутися

посеред Часу Горя і що Христос буде причетний до того, щоб привести це горе або, принаймні, дозволити на нього. Судячи зі всього, людству буде дозволено спровадити велике горе в кінці цього віку самому на себе. Сили зла, сатана та його ангели, готові завдати нам шкоди. Також сили гріха, які укріпилися в людській природі, готові через людські пристрасті завдати шкоди суспільній будівлі. Біблія показує, що Божественна Сила стримує це: чотири ангели стримують чотири вітри, щоб вони не віяли на землю і не шкодили їй до призначеного часу, доки всі з Божої вибраної Церкви не будуть попечатані на своїх чолах (у своєму інтелекті) Правдою.

У відповідний час ці “вітри” негарздів будуть відпущені, і буде велика біда, доки у відповідному часі Цар царів і Пан панів не втрутиться, щоб урятувати людський рід від нього ж самого і від противника. Тоді сатана буде зв'язаний на тисячу років і Царство Месії буде встановлене, щоб благословити всі племена землі.

R5494 (1914 p.)

НЕПЛІДНЕ ФІГОВЕ ДЕРЕВО – ЗАНЕЧИЩЕНИЙ ХРАМ

МАРКА 11: 12-25

*“Ото ж бо, по їхніх плодах ви пізнаєте їх”
(Матвія 7: 20).*

ТРИУМФАЛЬНИЙ в'їзд Ісуса в Єрусалим залишився позаду. Провівши частину дня в Святому Місті, Ісус повернувся до Віфанії, що знаходилася в околиці. Наступного ранку, в'їжджаючи знову в місто, Ісус спостеріг на узбіччі фігове дерево, рясно поросле листям. Він наблизився до нього, шукаючи фіг, та не знайшов жодної. Вкрите листям дерево виглядало обманливо. Тоді Ісус прокляв його, виніс йому вирок, присудив його на загибель, кажучи, що воно не родитиме плоди повік, до кінця. Що це означало? Напевно це не був натяк, що послідовники Ісуса повинні проклинати кожне неплідне дерево або неродюче поле! У цьому мала бути якась глибша лекція, невидима ззовні.

Дослідники Біблії вважають, що зараз вони бачать глибший зміст цієї події, записаної так

ретельно. Вони вірять, що це фігове дерево вжито як образ, як ілюстрацію Юдейського народу, і що вирок на це дерево за його безплідність докладно відповідає вироку, винесеному попереднього дня Юдейському народу за відсутність у нього плодів.

День перед тим Ісус сказав до юдейського народу: “Ви не побачите Мене, аж поки не настане день” (Хом.). Так само Він сказав про дерево, що воно буде прокляте до кінця “aion”, віку. Потім Ісус, говорячи до Своїх учнів про кінець цього віку, сказав: “Коли віття його [фігового дерева] вже розпукується, і кинеться листя, то ви знаєте, що близько вже літо”, – що зимова пора, час прокляття народу Ізраїлю та світу, закінчується. Іншими словами, одним зі знаків Нової Епохи будуть молоді пагінці серед юдеїв – свідчення про життя, надію, обітницю.

ЗНАЧЕННЯ СІОНІЗМУ

Ці самі дослідники Біблії звертають сьогодні увагу на відродження надій юдейського народу, про що особливо свідчить сіонізм. Необхідно звернути увагу на те, що це повернення надії та віри до юдеїв стосовно їхньої землі та Божественних обітниць минулого є цілком слухним – точно у руслі пророцтва. Вони вказують на 40-й розділ пророцтва Ісаї (вірші 1-31), як на розділ, який є зараз у процесі виконання: “Утішайте, втішайте народа Мого, говорить ваш Бог! Промовляйте до серця Єрусалиму і закликайте до нього, що виповнилась його доля тяжка, що вина йому вибачена, що він за свої всі гріхи вдвоє взяв з руки Господа!”

Ці дослідники Біблії говорять, що пророцтво Єзекіїля про Долину сухих костей, які згромадилися, покрилися плоттю і в решті одержали подих життя, є алегорією про юдеїв. Вони вважають, що це не стосується буквального воскресіння, а лише відродження надій Ізраїлю на основі Божественних обітниць, і погоджується зі словами пророка: “Ці кості вони весь Ізраїлів дім. Ось вони кажуть: Повисихали наші кості, і загинула наша надія, нам кінець!” (Єз. 37: 11).

Ці дослідники Біблії кажуть, що св. Павло навчає, що юдейський народ образно був представлений Ізмаїлом, сином Агари (Гал. 4: 22-31). Як Агар та її син були вигнанцями деякий час, так Угода Закону та юдеї були позбавлені Божественної милості деякий час. Ізмаїл майже знепритомнів від спраги в пустині, і тоді його відсвіжив Господній ангел, який показав джерело води. Це також є образним. Юдейські сподівання на Божу милість майже померли. Сіонізм є тим джерелом, яке їх відсвіжає – рятує від смерті як народ. Під владою Царства Месії, яке незабаром буде встановлене на духовному рівні, юдеї одержать велике благословення на земному рівні.

Ми не знаємо іншого пояснення, яке би відповідало фактам цієї лекції, або показувало причину, чому Ісус мав би проявити немилість до неживої речі, яка не несла особистої відповідальності і не мала зобов'язань.

ОЧИЩЕННЯ ХРАМУ

Після події з фіговим деревом Ісус та Його учні попрямували до Єрусалима і увійшли в Храм. Там, всупереч всьому, що Ісус робив раніше, Він взяв на себе відповідальність і, не питаючись,

почав виганяти торговців, поперевертав столи міняльників і місця, де продавали голубів тим, хто хотів принести їх у жертву в Храм. Інший опис цієї події каже, що для очищення Храму Ісус взяв бича з мотузків і повіганяв продавців. Сьогоднішня лекція розповідає, що Він навіть не дозволяв носити посуд через Храм. Все це має подвійне значення:

Передусім, воно стосувалося тодішнього часу;

По-друге, воно образно представляло очищення позаобразного Храму, на яке, віримо, є час тепер.

Зазвичай було би цілком невічливо увійти сьогодні в будь-яку церковну будівлю або храм і порушувати чиясь свободу сумління або порядок, заведений віросповіданням, яке є власником будівлі. Якщо би хтось бачив заповідяне зло і хотів би це виправити, його обов'язком було би піти і добитися судового розпорядження в магістраті або викликати поліцейського, щоб той засвідчив порушення закону і зробив зауваження. Але під юдейським Законом було по-іншому. Кожен юдей мав право змусити до виконання Божественного Закону у випадку богохульства або святотатства. За Законом від батьків навіть вимагалось каменувати своїх дітей на смерть за богохульство.

Отже, Ісус зробив те, на що мав право кожний юдей, поперевертавши торгові ятки тих, хто занечистив Храм Господа, хто порушив його святість. Зауважте, що коли книжники і фарисеї намагалися висунути звинувачення проти Ісуса, вони нічого не згадали про те, що Він зробив Своїми руками у Храм і що тут описано. Ісус діяв у межах Своїх прав, відстоюючи справу, честь Бога і Його Храму, і мав на це усі повноваження.

“ЗРОБИЛИ ПЕЧЕРУ РОЗБІЙНИКІВ”

Висловом “а ви з нього зробили печеру розбійників” Ісус дав зрозуміти, що відповідальність за існуючий стан речей лежить на тих, хто при владі – книжниках і фарисеях. Заради хабарів та з інших міркувань вони дозволили, щоб особливо посвячений Дім Бога став місцем торгівлі. Більше того, деякі стверджують, що Храм часто використовували для мінової торгівлі ще в більших масштабах. Тут шахраї перестривали людей, які у своєму горі приходили в Храм помолитися. Ісус згадав, що вони обдирають вдів, однак для видимості моляться довго напоказ. Іншими словами, Ісус виніс суд, що дехто за

Його днів використовував релігію як личину, як удавання, щоб мати з цього користь і видурити гроші. Тому Храм став “печерою розбійників”

У древні часи (як і до багатьох осіб сьогодні) слово “злодій” застосовували буквально, що лише частково відображало його значення. Шахраї громадилися в Храмі, показуючи співчуття до тих, хто в горі, і позичали їм грошей на обтяжливих умовах, що приводило до відчуження законним шляхом майна вдів та сиріт. Побоюємось, що те саме діється сьогодні – релігія далі використовується як личина для приховання самолюбства. Люди, які не збираються займатися буквальною злодійством, шахрайством, часто поступаються аргументам перекрученого сумління. Учителю, який так обурювався зловживанням Божим Домом в ті часи, так само відноситься до цього сьогодні. Намарно називати себе Його послідовниками, Його учнями, Його друзями, членами правдивої Церкви Христа і водночас лицемірно використовувати релігію.

“ДІМ МОЛИТВИ”

Ісус часто ходив молитися на гору або в Гефсиманський Сад; фарисеї часом молилися на розі вулиць, а св. Петро пішов помолитися на дах будинку, однак Храм усі юдеї вважали особливим Домом молитви. Наприклад, читаємо, що св. Петро та св. Іван пішли в Храм на молитву (Дії 3: 1). Він був тим місцем з-посеред інших у світі, де душа могла відчути, що вона може особливо наблизитися до Бога. У Свята Святих була Ублагальня, на якій перебувало світло Шекіна, уособлюючи Божественну Присутність.

Чим ближче хтось міг знаходитися до Свята Святих, тим більше він усвідомлював свою близькість до Бога. Тільки священники могли входити в Свята та Свята Святих. Іншим з народу Ізраїлю не дозволялося заходити далі, аніж на Подвір'я. Цих Подвір'їв було три: перше – для юдеїв; друге – для юдейських жінок; і третє, зовнішнє Подвір'я, було для віруючих поган, щоб вони могли поклонитися правдивому Богу, однак вони були відгороджені “середньою перегороною”, як говорить св. Павло (Еф. 2: 14). Ці Подвір'я представляли різні ступені наближення до Божої милості. В позаобразі, який ще не є повним, Христос і Його Церква будуть власне Храмом, і все людство, яке бажатиме наблизитися до Бога, наблизиться через Христа,

Храм Бога. І чим більше люди наблизяться, тим більшим буде їхнє благословення.

Св. Петро та св. Павло обоє розповідають нам про цей позаобразний Храм: “Хіба ви не знаєте, що ваше тіло то храм Духа Святого” (1 Кор. 6: 19). “Бо храм Божий святий, а храм той то ви” (1 Кор. 3: 17). Церква, зростаючи з роками в плодах та благодатях Святого Духа, “росте в святий храм у Господі” (Еф. 2: 21). “І самі, немов те каміння живе, будуйтеся в дім духовий” (1 Петр. 2: 5). “Ви разом будуетесь Духом на оселю Божу”, “збудовані на основі апостолів і пророків, де наріжним каменем є Сам Ісус Христос” (Еф. 2: 20-22).

На цей позаобразний Храм можна дивитися з чотирьох різних кутів зору. На основі останнього процитованого вірша він далі є у процесі будівництва. Живе каміння видобувається зі світу; воно набуває форми і шліфується для місця у славному Храмі, Головою якого є Христос. Цей Храм буде духовний, невидимий для людей, де кожний член буде схожий на прославленого Ісуса, набагато вище ангелів.

У цьому Храмі Бог через Свій Святий Дух мешкатиме в найповнішому значенні. Через нього все людство у Тисячолітті матиме привілей наблизитися до Бога, одержати Божественні милості, піднятися з гріха та смерті до первісного образу та подоби Бога, втрачених в Едемі, відкуплених для всіх на Голгофі і запропонованих усім під час тисячі років правління Царства Месії. Тоді це буде Святе Місце Бога в найповнішому значенні слова. Ніщо занецижене не потрапить до нього. У ньому не буде мови про торгівлю та шахрайство. Це буде Дім Молитви, Шлях Молитви, дорога, якою людство наблизатиметься до Бога за прощенням гріхів та прийняттям усіх благословень та милостей, які Бог передбачив у Христі для всіх бажаних.

А так як Храм у Єрусалимі був образом славного Храму у його досконалості, то ділові справи (у будь-якому вигляді) в ньому були оскверненням – позбавленням образу його чудової досконалості – хибним представленням майбутнього, дійсності, Божого заміру.

“ВАШЕ ТІЛО – ТО ХРАМ”

А тепер глянемо ще по-іншому на цю річ – не всупереч сказаному, а для підтвердження. Як у майбутньому Церква буде Храмом Бога, досконалою на Небесному рівні, так і кожний

окремий член Церкви Христа, зачатий Святим Духом як Нове Створіння, такою ж мірою може сказати, що Бог мешкає в його смертному тілі. Усі люди в світі не є храмами Святого Духа, якими б моральними, добрими, лагідними чи вдячними вони не були.

Ніхто не може стати храмом Святого Духа, якщо він не зачатий Святим Духом. Зачаття Духом робить його Новим Створінням, сином Бога, навіть якщо зачатою знову є тільки воля, розум, а тіло далі є недосконалим тілом з плоті. Цей новий розум, який мешкає в старому тілі і використовує його, веде до того, що старе тіло відтепер є храмом Бога, і надає цьому тілу святості, освячення, якого воно досі не мало.

Щоправда, оскільки Нове Створіння мешкає в смертному тілі, це тіло можна швидше назвати наметом (а не храмом), послабленим гріхом та деградацією, а не славним. Крім того, слово “намет” означає щось тимчасове, не постійне, не вічне. Наш небесний дім, наше духовне тіло, буде Храмом, але ніхто не може увійти в цей

досконалий стан Храму, якщо він не матиме частки в Першому Воскресінні, як сказав Ісус: “Блаженний і святий, хто має частку в першому воскресінні! Над ними друга смерть не матиме влади, але вони будуть священниками Бога й Христа, і царюватимуть з Ним тисячу років” (Об. 20: 6).

Ніхто не може знати вдачі серця – чи то мова йде про нове серце, чи тільки про серце тілесного чоловіка або жінки, яке навчилося ввічливості, моральності тощо. Єдиний шлях, яким нам дозволено судити один одного – по зовнішніх плодах. Якщо Дух Господа мешкає усередині, плоди повинні бути добрі, корисні іншим. Така людська істота повинна бути благословенням у своєму домі, у своєму оточенні (як був Ісус) завдяки своєму характеру, своїй доброті – чи люди загалом визнають це, чи ні. Плодами цього Божого народу є святість, покора, доброта, довготерпіння, братня ввічливість, самопожертва в інтересах інших і особливо в службі Богу та Його Правді.

R5503 (1914 p.)

ПОГАНІ ВІНАРИ

МАТВІЯ 21: 33-46

“Камінь, що його будівничі відкинули, той наріжним став каменем” (Матвія 21: 42).

ВІДКУПИТЕЛЬ не тільки навчав, як правило, притчами, але, на додаток, всі ці притчі прямо чи посереднього стосувалися Царства. Причина цього очевидна. Божественний План говорить про встановлення Царства праведності Божественною силою, щоб здолати князя темряви і його панування, яке впродовж шести тисяч років було пануванням гріха та смерті. Сьогоднішня лекція, хоча й непрямо, розповідає про Царство.

Коли весь світ знаходився у темряві, гріху та під Божественним вироком, який свідчив, що він не заслуговує на життя, Бог посадив у світі корінь обітниць, надію. Ця обітниця, дана Аврааму, передбачала, що його насіння (потомство) остаточно стане дуже великим та могутнім і принесе Боже благословення усій землі замість прокляття, яке буде забране. У відповідний час ця Обітниця завітала до народу Ізраїлю, як природних потомків Авраама та спадкоємців цієї Обітниць. Ось так Бог насадив виноградник у світі, юдейський народ, особливий, винятковий народ, пов’язаний з Ним (а Він з ним) Угодою

Закону, укладеною через Мойсея. Бог встановив огорожу довкола цього народу і дав йому особливі прояви Божественної милості “на всякий спосіб” (Рим. 3: 1, 2). Цією Божественною огорожею була Божественна обітниця, що доки ізраїльтяни будуть вірні та віддані Богу, вони будуть цілковито захищені від своїх ворогів.

Виноградник мав вартову башту, як це було звичаєм тих часів, щоб із башти сторожі могли пильнувати від злодіїв. Так само Господь називає Себе Вартовою Баштою Ізраїлю. Він поставив сторожів, пророків, які голосно гукали і від часу до часу попереджали про кожне пошкодження стіни або її частини. Цей захист можна було втратити тільки через невірність, недбалість, гріх з боку Ізраїлю. Вираз, що Господь, установивши цей порядок для насіння Авраама, відійшов у далеку країну, означає, що цей порядок мав тривати довгий час.

ПЕРШІ ВІНАРИ

Якщо в цій притчі весь народ Ізраїлю показаний як виноградник, то землеробами, доглядачами за виноградником були релігійні

провідники, про яких Ісус казав: “На сидінні Мойсеєвим усілися книжники та фарисеї. Тож усе, що вони скажуть вам, робіть і виконуйте” (Мт. 23: 2, 3). Ці виноградарі стали пихатими, їм здалося, що вони мають право власності на виноградник, і вони поводитися як справжні власники, а не як слуги Господаря. Навіть у своїй мові вони звикли звертатися до людей Ізраїлю як до мирян, вважаючи себе духовенством. Про народ вони говорили як про “наш народ”, “мій народ” і т. д. Іншими словами, вони не прославляли Бога належним чином, тому, беручи честь собі, вважали себе більше ніж слугами Бога, шанованими за те, що їм дано бути винарями у Його винограднику.

Як минали століття, можна було сподіватися, що дія Угоди Закону принесе добрий плід в народі, що через нездатність виконувати Закон люди здобудуть міцніший характер, що труднощі, разом узяті, зроблять їх більш шанобливими, більш відданими Богу, щиріш прагнучими, щоб образне царство поступилося місцем позаобразному, коли Господар буде присутній чи то безпосередньо, чи через особливо призначеного представника. З часом Господар, Єгова, посилав Своїх слуг, пророків, до Ізраїлю: то з одним посланням, то з іншим. Ці слуги та їх послання стали випробуванням любові, присвяти і відданості винарів, а також випробуванням розвитку характеру народу Ізраїлю.

На жаль, ті, які мали радо привітати представників Господаря і показати їм плоди святості в народі, проявили віроломство, знущаючись із цих слуг. Вони вважали, що визнавати цих слуг і їхні докори означало би визнавати, що вони самі є тільки винарями, а не власниками виноградника (в тому чи іншому значенні слова), тобто особливо привілейованим класом, що не несе відповідальності під загальним Законом, який керує усіма. Тому їхня гордість і бажання привабливо вирізнятися в очах народу підштовхнули до бруталного поводження з особливими представниками Господаря, пророками. Як говорить притча, деяких з них побили, інших убили, а ще інших каменували.

“ТА ВІН УРОДИВ ДИКІ ЯГОДИ”

Врешті Господар виноградника послав Свого Сина, кажучи: “Може хоч поважатимуть Мого Сина”. По суті Біблія каже, що Бог знав, що правителі Ізраїлю не поважатимуть Його Сина,

а розіпнуть і що Він послав Свого Сина, знаючи про їхні наміри.

Але притча представляє справу з іншого погляду – немовби Господар сказав, немовби Він мав сказати: “Посоромляться сина мого”. Дійсно, правителі юдеїв мали би поважати Досконалого – “святого, незлобивого, невинного, відлученого від грішників”. Вони мали би визнати Того, про Кого народ казав: “Чоловік ще ніколи так не промовляв, як Оцей Чоловік”. Дійсно, вони мали би прислухатися до Його послання, навернутися від своїх гріхів, прийти через Нього до згоди з Отцем і цим здобути прощення та благословення. Які би причини в них не були думати, що Ісая, Єремія, Авакум, Малахія та інші пророки помилялися, жодний з цих аргументів не можна було використати проти Сина Господаря, чії повноваження проявлялися в Його святості, в Його чудах та могутніх ділах, а також у ще могутніших словах життя.

Та дух самолюбства і самовпевненості має силу і часто веде тих, хто його має, до жахливих вчинків, які пізніше лякають їх самих. Юдейські законовчителі, духовні особи того часу, розуміли, що Ісус, Божий Син, Представник Господаря виноградника, Своїми словами та вчинками має великий вплив на народ. Його слова, що Він – Син Господаря, мали підтримку численних знаків, які народ був готовий бачити. Читаємо, що коли люди хотіли силоміць зробити Його царем, Він пішов на гору самотно. Клас духовних міркував так: наскільки Його справа торжествуватиме, настільки їхня влада над народом, їхній вплив, їхні титули і почесні в людей будуть меншати.

“ТА ОСЬ КРОВОЛИТТЯ... ТА ОСЬ ЗОЙК”

Управителі виноградника – фарисеї та садукєї, як виникає з опису, даного Ісусом, – почали дуже сумніватися в словах пророків, що в кінці Цар пришле Месію з великими благословеннями та владою для прославлення виноградника і поширення його впливу на весь світ. Садукєї разом із багатьма книжниками були, як клас, агностиками – не вірили в натхненність обітниць та пророцтв. Той самий дух значною мірою охопив фарисеїв. Всі шукали свого. Ісус називав їх “срібллюбцями” і казав, що вони шукають почесней від людей більше, ніж почесней від Бога.

У своєму озлобленні на Ісуса та усвідомленні того, що Його перемога означає їхню поразку і поразку всіх інституцій, які представляли їхню мудрість та учення, вони постановили, що Він має померти. Під цим вони розуміли, що Його смерть потрібна для успіху їхніх теорій та планів, бо Його теорії, Його учення дуже відрізнялися від їхніх. Вони не могли змиритися з думкою, що великі інституції, які вони так старанно будували з людських традицій, зводивши на нівець Боже Слово, щезнуть усі. Їм здавалося, що відмовитись від власних планів на користь Ісуса і дозволити Йому впроваджувати плани, які Він проголошував, означатиме руйнування виноградника, народу. Вони не знали, що саме обраний ними шлях веде до знищення образного Божого царства, образного виноградника.

Ісус застосував притчу до Свого часу і сповістив про Свою насильницьку смерть від рук цих злочинних винарів, які поводитися з Господньою спадщиною як з власною. Тоді, на завершення, Він запитав Своїх слухачів, чого можна сподіватися від Господаря виноградника щодо цих злих винарів, коли Він прийде, щоб забрати спадщину і відшкодувати збитки. Відповідь була, що Він нещадно покарає злих винарів і віддасть Свій виноградник іншим винарям, які віддаватимуть Йому належний плід у відповідний час.

Ісус сам не дав відповіді, але Його мовчання свідчило, що Він погоджується з відповіддю людей. Саме так і виконалася притча. Божий суд прийшов на юдейський народ, і все закінчилося тим, що цьому народу прийшов кінець у 70 році н.е. Говорячи про це, св. Павло каже: “Наближається на них гнів до кінця” (1 Сол. 2: 16, Гиж.), щоб усе, написане про них у Законі та Пророках, виконалося. Їхня державність була знищена та ніколи відтоді не відновилася і не відновиться, доки не прийде час, провіщений пророками, коли Месія у славі встановить Своє царювання праведності, і в Його Царстві вірні слуги, пророки, яких вбивали, каменували на смерть і т. д., будуть Його спільниками і отримають повноваження та владу як представники Месії на землі (Пс. 45: 16).

НОВІ ВІНОГРАДАРИ

Господь сказав, що призначені на початку винарі виявились нечестивими. Він призначив нових, а саме, дванадцять апостолів, де св. Павло зайняв місце Юди. Більше того, Він дав початок

новому винограднику, помістивши в нього тільки правдиву Виноградину, натхнену вірою і відданістю Богу. Ці вірні слуги, хоча вони вже давно поснули, продовжують через свої слова, через свої учення, через свій вплив вести, утримувати правдиву Виноградину Господа – Церкву, Тіло Христа. Про цей виноградник наш Господь говорить: “Я Виноградина, ви галуззя”. Століття за століттями ці правдиві гілки правдивої Виноградни були посаджені через хрищення в смерть зі своїм Учителем і приносили мирні плоди праведності. Незабаром, віримо, цей плід буде зібраний весь і через “зміну” воскресіння перенесений до небесного стану.

Тим часом дух, який проявляли винарі Юдейського віку, проявився знову. Покладено початок іншим виноградникам. Своєю кількістю, багатством і впливом вони перевершили величчю і блиском Господній виноградник, який єдиний приносить бажаний для Нього дорогоцінний плід. Біблія говорить про дві виноградни. Про одну сказано: “Яку насадила правиця” Мого Отця. Інша названа “земною виноградиною”. Плід однієї проявляється у характері на подобу Христа, у вірності до смерті; плід іншої проявляється у хвастошах, гордості, показності – у вигляді побожності без її сили.

Плід земної виноградни має бути зібраний у Другому приході Учителя. Читаємо, що він буде вкинений у чавило Божого гніву у великому Часі Горя, з яким промине цей вік, поступаючись місцем тисячі років Царства Месії для підняття світу.

НАРІЖНИЙ КУТОВИЙ КАМІНЬ

Святе Письмо наводить думку, що Церква Христа представлена в піраміді, що має п'ять наріжних каменів, головним з яких є горішній камінь – досконала піраміда сама по собі, лінії якої формують цілу споруду. Ісус, відкинений юдеями, розп'ятий, є Головним Наріжним Камінем цього великого Божого Храму, яким є Церква. Він вже прославлений. Під час цього віку Його послідовники, сформовані на подобу Його характеру, готуються, щоб приєднатися до Нього у небесній славі.

Тому, як сказав наш Господь, Боже Царство забрано від Ізраїлю – буквального насіння Авраама – і передано духовному Ізраїлю. Таким чином Бог розвиває, тобто творить, новий народ, святий народ, особливий народ, зовсім інший і відокремлений від усіх інших, зібраний з юдеїв

та поган, рабів і вільних, з кожного народу та віровизнання.

Христос Ісус, Горішній камінь, є справді “камнем спотикання” багатьом. Спотикаючись об Нього, вони завдають собі шкоди, та коли б Він упав на них (в значенні осуду), це означало б їхнє повне знищення – відтаття у Другій Смерті.

Первосвященики та фарисеї чули притчі Учителя і розуміли, що Він говорить про них як про злих винарів. Вони намагалися упіймати Його і знищити, але боялися натовпу, який, хоч і не бачив у Ньому Божого Сина, насправді цінував Його як великого Пророка, Учителя.

R5504 (1914 p.)

ДЕ І ЯК МЕНІ СЛУЖИТИ?

“Браття, кожен із вас, в яким стані покликаний був, хай у тім перед Богом лишається” (1 Коринтян 7: 24).

У КОНТЕКСТІ апостол розглядає справу шлюбу та його відповідальність. Він також веде мову про рабів та їхнє становище. Він запитує: “Чи покликаний був ти рабом? Не турбуйся про те”, – додаючи, що коли би раб мав можливість здобути свободу, він повинен радо скористатися нагодою мати більше поле для служіння як вільна людина. Але раб не повинен казати до свого пана: “Я став Божою дитиною, тому твої розпорядження для мене – ніщо, і ти більше не можеш тримати мене як раба”.

Апостол представляє думку, що Господній народ не повинен добиватися негайної зміни стану, в якому був покликаний. Він немовби каже: “Ви не повинні думати, що неодмінно треба залишити те, що ви зараз робите. Ви можете бути зайняті роботою як слуга або як раб, але не переймайтесь – нехай ваш розум буде спокійний. Якщо Господь відчиняє двері, то вам потрібно дивитися що й до чого. Якщо ваше становище дуже важке, варто попросити Господа, щоб Він у Своєму часі зробив його легшим, якщо Йому це до вподоби. Він обіцяв, що разом зі спокусою відкриє шлях для втечі або ж влаштує так, щоб ми могли це знести (1 Кор. 10: 13). Це стосується нашої зайнятості і всього іншого”.

Якщо хтось самотній, він повинен дуже уважно підходити до прийняття на себе додаткової відповідальності. Він повинен міркувати так: “Я покликаний як самотній. Чи Господь хоче, щоб я одружився?” І якщо він прийде до висновку, що Господь цього хоче, то повинен пам’ятати раду апостола: “Тільки в Господі”. Якщо він був одружений, коли був покликаний, то не повинен казати: “Як жаль, що я одружився.

Я би міг зробити набагато більше і краще, коли би не одружувався”. Але він зробив це перед покликанням і тому зв’язаний обіцянкою. Цю обіцянку, цю угоду, треба брати до уваги.

ВХОДЬТЕ В ДВЕРІ, А НЕ ВПИХАЙТЕСЯ В НИХ СИЛОЮ

Тим не менше, апостол у попередніх віршах того ж розділу звертає увагу на те, що якщо невірний чоловік або дружина хоче розлучитися, то нехай так робить. Не намагайтесь їм заперечувати, якщо вони цього хочуть. Господь здатний подбати про ваші справи. Тому, якщо таким є Господнє провидіння для вас, то прийміть його. Якщо ж у вас виникла думка залишити роботу і зайнятися працею розповсюдження літератури, чи стати пілігримом, чи їздити відвідувати зібрання, чи робити ще щось, правильно було би обдумати це і запитати себе: “Чи справді Господь це відчиняє переді мною?” Якщо виявиться, що на цьому шляху для нас з’являється краща нагода служити, більше можливостей працювати на жнивному полі, і що двері справді відчинені, ми повинні радіти і входити в ці двері.

Але якщо виявиться, що відчинених дверей немає, і їх треба відчиняти силоміць, порушувати певний принцип, щоб зайнятися такою працею, це повинно нас зупинити. Ми повинні відстоювати принцип. Маючи бажання зайнятися Господньою службою, ніколи не треба порушувати жодний правильний принцип. Завжди можна служити тим чи іншим чином. Апостол звертається до братів, і його слова не можуть стосуватися когось, хто був зайнятий у той час ганебними справами.

ЖОДНИЙ БРАТ НЕ ПОВИНЕН ЗАЙМАТИСЯ СУМНІВНИМ БІЗНЕСОМ

Але припустимо, що хтось, перш ніж прийняти Правду, утримував ігорний дім

або займався ще якимось сумнівним бізнесом. Припустимо, він мав бар (кілька братів прийшли з такого бізнесу). Після прийняття Правди він, напевно, скаже: “Досить! Чим я займаюсь?! Чи ж я не поширюю серед людей те, що їм шкодить? З цим треба покінчити”. Тому варто, щоб він залишив такий бізнес ще до того, як стане Божою дитиною, і позбувся безвідповідального стану розуму. Слова апостола звернені до братів: “Браття, кожен із вас... хай у тім перед Богом лишається”. Він не може бути братом у Христі, доки зайнятий бізнесом, несумісним з його сумлінням та шкідливим для його співгромадян.

Вся справа, звичайно, найбільше стосувалася рабів за днів апостола. У той час і у всі часи класи покірних, класи слуг, класи рабів, мабуть, з готовністю приймали Послання. Наш Господь звернувся до багатих (як класу): “Горе ж вам, багатіям!” А до бідних Він казав: “Прийдіть до Мене, усі стружені та обтяжені”. І ми бачимо, що небагато мудрих, небагато заможних, небагато шляхетних приходять до Світла.

БРАТИ В КРИМІНАЛЬНИХ ОРГАНАХ

В’язень у закладі для відбування покарань міг би сказати: “Що ж, у Божому провидінні це Послання знайшло мене у в’язниці. Можливо, я б ніколи його не зустрів, якби не був тут”. Коли би ми були такою особою, то замість того, щоб силоміць виламувати двері, посилаючи листи з проханням про помилування, ми би добре подумали, перш ніж братися за такий лист. Ми би сказали: “Можливо, в мене є нагода послужити Господу між спів’язнями. Можливо, в мене є нагода проповідувати їм”. І навіть коли би ми подали таке прохання про помилування і у відповідь отримали відмову, то повинні прийняти таку відмову як Господню відповідь в нашій справі. Ми би намагалися бути цілковито задоволеними і цілковито щасливими, кажучи: “Я буду старатися звіщати чесноти Бога, Який покликав мене з темряви до дивного Свого світла”. Не знаємо, але, здається, що така людина мала би таку ж добру нагоду для служіння в згаданому місці, як і скрізь. Господь дасть усім Своїм вірним те, що найкраще.

R5498 (1914 p.)

“БОГ Твій, він той Бог, той Бог вірний”

“Благословляйте, народи, нашого Бога, і голос слави Його розголошуйте, що зберіг при житті нашу душу, і не дав нозі нашій спіткнутись” (Псалом 66: 8, 9).

У ЦЬОМУ Псалмі пророк Давид закликає весь світ славити Господа. Пророчою мовою він виголошує: “Вся земля буде падати до ніг Твоїх, і співати Тобі буде, оспівувати Ймення Твоє!” Тоді він нагадує чудові прояви Божої Сили у Своїх стосунках з Ізраїлем, закликає народ благословити Господа і розголошувати скрізь Його чесноти. Переглядаючи стосунки Єгови з Його народом, він продовжує: “Бо Ти, Боже, нас випробовував, Ти нас перетопив, як срібло перетоплюється... Ти нас до в’язниці впровадив, Ти пута поклав нам на стегна, Ти їздити дав був людині по головах наших, ми ввійшли до огню й до води, але на широкі місця Ти нас вивів” (вірші 10-12).

Далі псалмист каже, що він увійде до дому Господа і виплатить Господу обіти, які він склав у часи своєї недолі. Він нагадує про доброту Бога до себе і розповідає, що він кликав до

Господа і звеличував Його чесноти, що його молитви були вислухані, він піднявся, отримав благословення і визволення. Тому він закликає Ізраїль пам’ятати, як Господь вів їх упродовж усієї минулої історії, а також пам’ятати всю Його доброту до них як народу, і заохочує розголошувати славу Його величного імені. Бог вивів народ Ізраїлю з неволі Єгипту; Він захищав їх увесь шлях пустинею і надалі.

Цар Давид нагадує, що вони позоставилися при житті, що Бог не дав їх винищити – “не дав нозі їхній спіткнутись”. Вони не зазнали поразки від своїх ворогів, доки довіряли Йому і слухались Його. Потім за їхню неслухняність та упертість Бог дозволив забрати їх у полон до Вавилону. Але це було для їхнього добра, щоб їх випробувати, а потім привести тих, які на це заслуговували, назад до їхньої землі.

НЕХАЙ ДУХОВНИЙ ІЗРАЇЛЬ РОЗГОЛОШУЄ ЙОГО ЧЕСНОТИ

Хоча цей Псалом передусім стосується буквального Ізраїлю, на нашу думку (судячи зі згадки нашого Господа і апостолів), ці слова

ще більше заслуговують на те, щоб їх застосувати до Духовного Ізраїлю. Господь вивів нас зі світу. Він визволив нас від великого поневолювача, сатани. Він провадив нас під час подорожі пустинею; Він годував нас Манною з неба; Він виводив нам Воду Життя з великої Скелі Віків, удареної заради нас, щоб ми могли пити і жити. Він обмив наші ноги від пилу нашої мандрівки пустинею. Він вірно навчав нас і картав як Своїх синів; Він ішов перед нами впродовж усього втомливого переходу і був нашим ар'єргардом, щоб захистити від усякої небезпеки та лиха. Якщо буквальний Ізраїль мав вагому причину для вдячності та хвали, то якою має бути наше відношення за всі дивовижні прояви Його любові та турботи до нас, Його Духовного Ізраїлю! Справді, як жоден інший народ на землі – в минулому чи сьогодні – ми можемо славити нашого Бога! Разом з поетом можемо сказати:

“Для мене Він кращий від всіх надій
І кращий від страхів всіх.

Він міст збудував з моїх зламаних діл
Й веселку зі сліз моїх.

Здіймалися хвилі на моїм шляху,
Та ось Господь на гребені їх!

І коли я по місці пустинному йду,
В Ньому спокій, найкращий від всіх.

Він руки звільнив від того, що я мав,
Й Заповітну любов об'явив.

Від рани у серці я сильно страждав,
Та Він подихом Своїм зцілив.

Картання, потрібне і лагідне те,
В своїй мудрості вчило мене,

Аж поки душа не довірила все
Йому лиш, й нікому уже!

Він вів мене там, де я бачить не міг,
Дорогами, що я не знав.

Вирівнював Господь шлях звивистий мій,
Коли я за Ним лиш ступав.

О, слава Йому за тінь лагідну пальм,
За водні джерела теж,

За вогняний стовп у нічний темний час
І за хмару, що вдень веде!

У нічний темний час так ніщо не зміцнить,
Як любові обітниці ці.

Із минулого бачу, що майбутнє колись
Буде краще за мрії усі.

Мов із Манною те золотее відро,

І мов палиця, що зацвіла,
Всі безпечні в Ковчезі з Законом Його,
Хто із Богом Угоду уклав!”

ВІРНІ ОСОБИ ТЕМНИХ ВІКІВ

Наш Бог ніколи не покидає Своїх дітей: Його ім'я – Вірність! Він ніколи не дозволив, щоб Його Церкву знищили, попри всі нападки неправди та сил темряви. У світі все ще є вірний народ Бога, і завжди був. Упродовж темних віків деякі правдиві Господні святі далі трималися великого факту жертви за гріх, даної нашим Відкупителем. Ця дорогоцінна правда ніколи не загубилася під час років темряви та мороку, і у властивому в Бога часі Його Церква “вийшла із пустині, спираючися на свого коханого”. Відтоді для вірних, пильних світло ставало щораз яскравішим. І який потік світла зараз сяє на стежці святих!

“О, як вдячним буду я,
Що провадив Ти мене щодня”.

Божі святі під час минулих століть не потребували цих додаткових благословень, які дані вірним сьогодні, хоча кожна їхня потреба була задоволена. Ми живемо в днях “очищеної Святині”. Сьогодні є більше Правди, ніж у будь-якому часі історії Церкви. Справді, наш Господь “впровадив нас до винарні, а прапор його над нами – Кохання” (Пісня Сол. 2: 4). Справді, Він “зберіг при житті нашу душу, і не дав нозі нашій спіткнутись”, незважаючи на тисячі пасток, поставлених нашим ногам великим противником та його слугами, багато з яких служать йому мимоволі. Бачимо, що ми давно були би переможені атаками противника, якби наш великий Бог не був Муром Захисту довкола нас.

ЙОГО СВЯТІ НІКОЛИ НЕ ПОХИТНУТЬСЯ

“Межі мої пролягли пречудовими [місцинами]” (Пс. 15: 6, Гиж.). Але тільки вірні є бережені таким чином. Не думаймо, що Господь оберігає когось, хто не прикладає відповідних зусиль, щоб знати волю Бога і виконувати її. Він оберігає тільки тих, які, йдучи слідом за Ісусом, роблять все, що в їхніх силах, щоб подобатися Господу, як тільки їм вдасться зауважити шлях, яким Він хоче, щоб вони йшли. Вони розголошують хвалу Йому, і достаток благодаті є їхнім

наділом. Навіть якщо випробування віри, покори і довір'я виявляться у близькому майбутньому більшими, ніж були попередньо, ці вірні не впадуть. Вони не спіткнуться, навіть якщо проти них виступить натовп, і тисячі впадуть поруч. “Отут терпеливість та віра святих”. Вони будуть міцними в Господі та в силі Його могутності, навіть якщо їм доведеться якийсь час ходити, не відаючи де.

Тому йдімо вперед з відвагою, знаючи, що Той, Хто досі вів нас, вестиме далі. Той, Хто проявив до нас милість на початку, проявлятиме до кінця, і “коли за нас Бог, то хто проти нас?” Дякувати Богу, що Його благодать оберігала нас, що Він не дав нам упасти, що стільки з нас далі мають одне серце і один розум, щоб

йти вперед непохитно, не дивлячись на те, що принесуть наступні дні! Якщо вони принесуть труднощі та переслідування, біль та випробування, Його благодать далі зміцнить нас. Якщо вони принесуть проби віри та витривалості, Його обітниця не підведуть. Нехай уся наша довіра буде в Бозі. Продовжуймо радіти в Ньому. “Бо хто буде хвалитись, хай хвалиться тільки оцим: що він розуміє та знає Мене, що Я то Господь, Який на землі чинить милість, правосуддя та правду, бо в цьому Моє уподобання, каже Господь” (Єр. 9: 23). Випробування є дозволені на Божий народ з метою відсіяти всіх, хто не Його. Тоді стіймо твердо, знаючи, що Він вірний.

R5500 (1914 p.)

ХРИСТІЯНСЬКА СВОБОДА, ЗАСНОВАНА НА ПРИНЦИПІ

МИ ніколи не повинні забувати, що наше право збиратися як брати міститься в Слові Учителя: “Бо де двоє чи троє в Ім'я Моє зібрані, там Я серед них” (Мт. 18: 20). Якщо це – наша хартія вільностей, щоб збиратися як Господній народ, ми зобов'язані надати на її основі рівні права усьому Божому народові, який запрогне зібратися в Його імені в будь-якому місці або часі. Треба пам'ятати біблійну ілюстрацію цього принципу. Одного разу дванадцять учнів повернулися з проповідування, і св. Іван промовив до Ісуса: “Учителю, ми бачили одного чоловіка, що Ім'ям Твоїм демонів виганяв, і ми заборонили йому, бо він з нами не ходить. Ісус же йому відказав: Не забороняйте, бо хто не проти вас, той за вас” (Лк. 9: 49, 50). Той один, якому заборонив Іван, відповідав би тим, які сьогодні проводять інші зібрання, ніж ті, які відвідуємо ми. Що Ісус сказав? “Не забороняйте йому, бо немає такого, що Ім'ям Моїм чудо зробив би, і зміг би небаром лихословити Мене” (Мк. 9: 38-40).

Перед нами загальний принцип, який повинен вести Божий народ наших днів, навчати про Його волю в таких справах. Ми, звичайно, вважаємо наш порядок найбільш задовільним для Господа, інакше ми б його не дотримувались. Якщо ж інші думають по-іншому, то відповідальність лежить на них і на Господі. Не наша річ їм забороняти. Господь вирішує, чи

благословити їм, чи ні згідно з Його мудрістю у завідуванні Його справами.

Хтось може висунути припущення, чи такий підхід, якщо його дотримуватись, не поділить зібрання Господнього народу на маленькі групи? Ми відповідаємо, що це повинно залежати від самих братів. Вони мають право збиратися удвох чи утрьох, чи в більшій кількості. Якщо вони бачать, що корисно збиратися більшими групами, то, без сумніву, будуть раді це робити. Це означає велику міру свободи в Церкві на основі слова і духа Ісусового вчення через і на основі Його апостолів.

Брати, збираючись як зібрання, повинні розуміти, що вони тим самим відмовляються від деяких своїх особистих свобод та привілеїв. Особисті переваги тією чи іншою мірою треба підкорити перевагам зібрання. Проте більшість зібрання повинна зважити на побажання меншості і, якщо можливо, спростити вимоги, щоб усі могли дійти згоди і бути задоволені щодо промовців, а також щодо місця і характеру зібрань. Ніхто не повинен самолюбно зважати тільки на власну думку і благополуччя. Повинен панувати дух співпраці, Золоте Правило, дух любові. Якщо так буде, то всі будуть наповнені Духом Учителя і, знаходячись близько до Нього, будуть мати спільність один з одним, поступаючись власними перевагами в інтересах усіх.

ТРЕБА ПОВАЖАТИ СУМЛІННЯ

Єдиною річчю, яка не може поступитися волі більшості, є сумління. Ніхто не повинен робити те, що він вважає гріхом, несправедливістю, лихою річчю, навіть якщо решта братів думає, що це правильно. І ніхто не повинен залишити невиконаним те, що йому підказує сумління, навіть якщо на цьому наполягають усі решта брати в зібранні.

Сумління треба завжди поважати. Його ніколи не можна заглушувати або порушувати. Жодна особа, яка вірно відстоює власне сумління, не повинна викликати до себе неповагу братів за це, навіть якщо їхнє сумління бачить справу по-іншому. Навпаки, відвага у відстоюванні переконань повинна здобути повагу.

На цих принципах тримається свобода в Тілі Христа, і ми отримуємо благословення в міру того, як, маючи один розум, матимемо спільність

один з одним. Якщо не підтримувати спільність, то таке збирання не є ані бажаним, ані в згоді з Божественним улаштуванням. Якщо ж брати вважають за краще збиратися в різних зібраннях, то, як правило, переконані ми, з часом стає очевидним, що на початку було надто велике обмеження особистої свободи, і більшість виявилася надто недбалою до настроїв братів, які становили меншість.

І навіть якщо виявиться потрібним або бажаним мати кілька зібрань Господнього народу в одному місті, неодмінним є те, щоб вони мали одне серце і один розум і були одним братерством під Помазаним Головою. Вони повинні зважати на інтереси один одного і робити все, що в їхніх силах, щоб “уважати один за одним для заохоти до любові й до добрих учинків” (Євр. 10: 24).

R5501 (1914 p.)

ДОРОГА, ПРАВДА, ЖИТТЯ

“Як у слові Моїм позостанетеся, тоді справді Моїми учнями будете, і пізнаєте правду, а правда вас вільними зробить” (Івана 8: 31, 32).

У СВОЄМУ першому приході наш Господь прийшов до юдейського народу, який був Домом Слуг у стосунках угоди з Богом. Їм був даний перший привілей стати синами Бога, а благословення мали залежати від вірності світлу, яке завітало до них. Однак перш ніж вони могли стати синами Бога, потрібно було, щоб Ісус став їхнім Відкупителем, вчинив примирення за беззаконня і таким чином відкрив дорогу. Це Він прийшов зробити, але ще не зробив. Хто би хотів зрозуміти Божественні цілі та наміри і діяти згідно з ними, повинен був стати вільним, повинен був звільнитися від осуду, який лежить на юдеях, від наслідків їхньої слабкої плоти і мав бути приведений до повної згоди з Богом.

Можемо бачити, що цей великий привілей означав щось більше, щось вище – співпадкоємство з Месією. Але всі ці речі ще були захищеною таємницею. Про них знав тільки наш Господь, і вони стали ясними для Нього відколи Він був зачатий Святим Духом. Багато речей були важкими для розуміння в той час. Ісус говорив притчами, неясною мовою з метою зробити Дорогу Життя (відкриту в той час)

“вузькою дорогою”. Тому, як читаємо у Святому Письмі, дехто казав про слова Учителя: “Жорстока це мова! Хто слухати може її?” Хто може в неї повірити?

Особливо жорстокими були слова, що “тіло Його то правдиво пожива, Його ж кров то правдиво пиття”, і хто буде їсти й пити їх, той зможе здобути вічне життя. Тому читаємо, що після цього деякі покинули Його і відмовилися від думки бути Його учнями – настільки сліпими вони були до своїх інтересів. Замість того, щоб йти за Ним терпляче, вони заявили: “Це – безглуздя! Ми цього не розуміємо!”

Ісус передбачав такий стан речей, коли говорив ці слова. Він хотів їх застерегти і немовби казав: “Ви самі говорите, що «Чоловік ще ніколи так не промовляв, як Оцей Чоловік». Ви вже чули слова, які дуже різняться від слів книжників та фарисеїв. Зважайте на них і далі, потерпіть ще трохи. Якщо так зробите, то з часом збагнете стан справ. Проявіть віру, проявіть терпеливість. Вас вже зацікавили ці речі, і коли ви повністю станете Моїми учнями, ви отримаєте знання Правди. А ця Правда зробить вас вільними; вона дасть вам всі благословення та привілеї, що стають надбанням Божих дітей”. Якою блаженною стала ця громадка, що прислухалася до поради Учителя!

БЛАГОСЛОВЕННЯ ПОЧАЛИСЯ У П'ЯТИДЕСЯТНИЦЮ

Згадані слова Ісуса були адресовані не двадцятьом апостолам, а юдеям, які ставилися доброзичливо. Можливо, серед них був Никодим. Духовні речі були для нього спотиканням; він не міг зрозуміти, як можна народитися знову. Святий Дух, читаємо, ще не був даний, “не був бо Ісус ще прославлений”. Св. Павло розповідає, що “людина тілесна не приймає речей, що від Божого Духа, бо їй це глупота, і вона зрозуміти їх не може, бо вони розуміються тільки духовно” (1 Кор. 2: 14).

Але деякі бачили в Ісусі достатньо, щоб це притягнуло їх до Нього. Вони в щирості серця казали, що Його слова дійсно є правдою, що Його докори народів правильні. “Ми не знаємо, як Він збирається виконати ці пророцтва, але Він каже нам потерпіти, і ми згодом зрозуміємо”. Тож деякі терпеливо чекали – “більш як п'ятсот братів”. Як Ісус обіцяв, їм був даний привілей стати справжніми учнями.

Коли настала П'ятидесятниця, Небесний Отець прийняв усіх, які перебували в Ісусовому Слові, і вони були зачаті Святим Духом, увійшовши в Господню сім'ю. Тоді вони почали бачити духовні речі – були осяяні. Однак все світло не прийшло одразу – поступ відбувався день за днем і рік за роком. Вони справді були Христовими учнями – послідовниками Ісуса, яких хотів бачити Отець. Вони звільнилися не тільки від осуду Угоди Закону, але й від гріха та смерті. Вони здобули нову волю, новий розум, і Святий Дух показав їм “Божі глибини”.

У Своїй молитві до Отця наш Господь сказав: “Освяти Ти їх правдою! Твоє слово то правда”. Під словом Правда Ісус мав на увазі, що Отець відкрив Свій Божественний План через Святий Дух. Через знання цієї Правди, прийнятої до щирого серця, мав прийти вплив, який освячує. Це освячення, тобто відокремлення, взагалі кажучи, почалося разом із благословенням П'ятидесятниці і продовжується далі. Освячення триває доти, доки особа дозволяє Правді мати бажаний вплив на її життя. Тому бачимо різницю між нашим віршем і процитованим попередньо. В другому випадку мова йде про Слово Єгови, тоді як у першому – про Слово Ісуса. Ісус говорить: “Якщо ви пробуватимете у Моєму Слові, то пізнаватимете щораз більше Небесного Отця, будете знати Його волю, Його шлях, Його метод, і завдяки

цьому пізнасте Його Слово. Всі речі виконують Його волю – волю Отця – тому якщо розуміти і виконувати волю Отця, процес освячення триватиме”. Ісус промовляє до всіх: “Я – дорога, і правда, і життя”. “Я – єдиний, через Кого ви можете прийти до Отця і стати Його синами; а якщо ви будете пробувати в Мені, це принесе вам величне завершення”.

ШЛЯХ ЗДОБУТТЯ ВСІХ НАШИХ БЛАГОСЛОВЕНЬ

Отже, ми розуміємо, що Христос, про якого Бог подбав для нас, є достатнім у всіх відношеннях. Він “став нам мудрістю від Бога, праведністю ж [виправданням], і освяченням, і відкупленням [визволенням]” (1 Кор. 1: 30). Спочатку ми отримуємо (через знання про Його жертвну працю для нас) потрібну мудрість, повчання та провід, завдяки яким можемо через Його заслугу приходити до Отця. На всьому шляху Він є нашою мудрістю. Небесний Отець мав славетний План ще перед закладенням світу. Про це був даний натяк в Едемі, одразу після гріхопадіння. У власний час Він дав наступний натяк про цей План через Еноха та Авраама, а ще пізніше – через Мойсея та пророків. Але те, яким чином світ має почерпнути користь з нього, було захищено, трималося у таємниці.

Коли прийшов Ісус, відчинилася дорога життя – стала явною. “Ісус Христос... вивів на світло життя та нетління Євангелією”. Перед приходом Ісуса зміст Євангелія ніколи не був проголошений, і ще менше був відомий. Апостол Павло каже, що це спасіння “проповідувалося спочатку від Господа, ствердилося нам через тих, хто почув” (Євр. 2: 3). Наш Господь почав розповідати про нього, але розгадка Євангелія, його Таємниця, була виявлена лише після П'ятидесятниці. І навіть сам Ісус почав його виразно розуміти лише після зачаття Святим Духом. Лише тоді Він почав представляти нам шлях до життя та безсмертя. І навіть в той час Його слова були метафоричними, тому доки Його послідовники не були зачаті Святим Духом, вони не могли вникнути в “Божі глибини”.

ІСУС – НАША ПРАВЕДНІСТЬ

На додаток до того, що Ісус є нашою мудрістю, Він стає нашою праведністю. Він закриває наші гріхи. Він приписує нам Свою праведність, заслугу Своєї власної жертви. Це приписання

приводить нас до стану повної праведності – не дійсної, а приписаної, яку Богу було до вподоби визнати шляхом, який Він задумав.

Наш Господь ще не став Відкупителем кожного, ані навіть тих, які дещо прислухаються до Його слів. Він є Відкупителем тільки тих, які дійшли до стану повного підкорення Отцівській волі. Для цього є слухна причина: тільки ті, які представляють себе на жертву, щоб стати членами Його Тіла під час Євангельського віку, тільки духовно зачаті матимуть користь з виправдання вірою. Інші були би засуджені нею зараз на смерть. Інші прийдуть до Нього в наступному віці. Отже, тільки ті, які приходять до Нього зараз, щоб йти слідом за Ним, мають виправдання вірою.

ІСУС – НАШЕ ОСВЯЧЕННЯ

Крок посвячення з боку тих, які стали учнями Ісуса, по-біблійному названий освяченням. Але це не те саме освячення, яке приходить до нас через Нього. Бог каже: “І ви будете освячуватися,.. Я Господь, що освячує вас” (3 М. 20: 7, 8), – тобто відокремтеся, і Я вас відокремлю, поставлю вас на те місце, де ви прагнете бути. Тому для всіх нас, які приходять до Отця через Нього, Ісус не тільки стає нашим виправданням, але й через Нього ми маємо освячення – повне відокремлення. Ми прийняті в Ньому, і Його благодать та заступництво дозволяє нам досягти повного та остаточного освячення.

Бог відокремлює нас через зачаття Святим Духом до нової природи і робить нас майбутніми членами Царського Священства – майбутніми членами Тіла Помазанця. У Святому Письмі це називається передсмаком, “завдатком” нашої спадщини, яку ми одержимо повною мірою тоді, коли перемінімося з людської до духовної природи – “раптом, як оком змигнути”. Цей “завдаток нашого спадку” даний для того, щоб ми зростали в процесі освячення, яке вже почалося в нас, аж до його завершення. Ми досягаємо цього через Христа.

ІСУС – НАШЕ ВИЗВОЛЕННЯ

Той, хто робить задовільний поступ, матиме у воскресінні повне визволення від гріха, від усіх вад плоті, а також від самої плоті – повне визволення силою Першого Воскресіння. Таким чином Христос стає нашим Визволителем. Тоді ми здобудемо повноту Божих синів на Божественному рівні.

У всіх цих речах Христос є Осередком, і тільки через Нього ми можемо здобути згадані благословення. Хоча їх дає Отець, вони є через Його Сина, Який є Представником Отця. Ісус отримав Дух Отця і злив його на нас. Це показано в образі – в помазанні первосвященника. Свята олія помазання була вилита на його голову і стікала по його тілу. Так і ми помазані через нашого Голову як члени великого Первосвященника.

“Той, хто підняв Христа з мертвих”, підніме через Ісуса і нас; інакше кажучи, Ісус буде діяльним знаряддям. Але є певні риси Божественного Плану, які Ісус виконає у Своєму імені: наприклад, благословення та підняття світу. Хоча Отець є автором цілого Плану, однак благословення дістанеться світу виключно через жертву Сина. Христос виконуватиме працю Тисячолітнього віку і тоді зможе передати людство Отцеві.

Але Його праця для Церкви є іншою: “Бог і Отець Господа нашого Ісуса Христа, що, по великій своїй милості, знов породив нас” (1 Петр. 1: 3, Кул.). Нас породив не Син, хоча ми через Сина одержали цю Божественну милість. Ціна, вартість, здобуття цієї особливої Божественної милості – жертва нашого життя. Особливою річчю, яку Церква одержує прямо від Сина, є виправдання. Однак це виправдання є від Отця і не є дійсним виправданням, а лише приписаним. Це – особлива постанова Отця для нас, щоб ми здобули Його милість раніше від світу – стали першими плодами для Бога та Агнця.

Наш Бог – чудовий Бог, і Його великий План настільки дивовижний, що це не передати словами! Наші серця радіють, що наші очі були намазані, щоб бачити ці славні речі, заховані від багатьох впродовж Євангельського віку, знаючи, що всі сліпі очі побачать і всі глухі вуха почують!

“ВОНИ СЛУХ СВІЙ ВІД ПРАВДИ ВІДВЕРНУТЬ”

Господнє проповідування завжди мало проти-лежний вплив на багатоликий натовп Його слухачів: Він притягував один клас і відштовхував інший. Учення Христа відштовхували тих, які мали багато пихи та зарозумілості і замість світла віддавали перевагу темряві, бо їхні вчинки були злі, і вони розуміли, що коли б вони визнали світло Правди, то були би змушені підпорядкувати їй свої характери. І коли би Господь зайнявся працею служіння, виходячи з методів, яких дотримуються сьогодні – які залежать від підтримки та внесків

людей – така підтримка була би дуже слабкою або, щонайменше, дуже хиткою.

У деяких випадках натовп приймав Його свідчення, але пізніше полишав Його і більше з Ним не ходив, бо Він нав'язував уроки Божественної Правди (Лк. 4: 14-29). Часом натовп захоплювався Його ученнями, “дивувався словам благодаті, що линули з уст Його”, та знову і знову люди полишали Його, і врешті позосталася тільки жменька (Ів. 6: 60-69).

Яке приголомшення настало б у різних церквах, коли би вдавані служителі Євангелія пішли за прикладом Учителя і об'являли усю Божу волю! Як швидко вони втратили би популярність та були звинувачені у розпуску церков! Громади великих і популярних храмів, начебто присвячених служінню Богу та ученням Христа, цього не пережили б. Вони ходять туди, щоб милуватися красою та пишнотою проповідей титулованих джентльменів, які кажуть, що знають смаки та настрої аудиторії і говоритимуть проповіді, які їй подобаються. Люди готові платити гроші за те, що вони хочуть чути, але вони не хочуть чути Правди.

Ті, які ходили з Господом малий час, а тоді відійшли, зрозуміло, перестали бути Його учнями і більше ними не вважалися, та й самі вони вже не вважали себе Його учнями. Учень – це той, хто вчиться, школяр; а коли людина перестає бути дослідником і школярем Христа, великого Учителя, вона більше не є Його учнем. Це стало очевидним, коли Господь був присутній, коли Його ім'я викликало дорікання людей; але пізніше, коли Його присутність закінчилася, і Його учення безсовісно були змішані з людською філософією настільки, що позбулися докору і стали марними, люди почали вважати себе Його учнями. Це сталося незадовго після того, як Його Учення були цілковито полишені.

НАГОРОДА ЗА СПРАВЖНЄ УЧНІВСТВО

Вираз Господа “тоді справді Моїми учнями будете” непрямо показує різницю між справжніми й номінальними учнями. Та оскільки ми прагнемо далі бути щирими Ісусовими учнями, звернімо увагу на умову: “Як у слові Моїм позостанетеся, тоді справді Моїми учнями будете”. Лицемірство номінального учнівства є гидотою для Господа.

Блаженна річ – зробити перший крок у християнському житті: прийняти Христа як нашого Відкупителя та Господа і цілком підкоритися

Отцю через Нього. Але нагорода за цей крок залежить повною мірою від нашого перебування в Його Слові, від поведінки як справжніх учнів. Схильність людської пихи – залишити простоту Божественної Правди і шукати власних нових теорій та філософії або вникати в теорії та філософію інших, які добиваються, щоб їх вважали мудрими і великими за мірками цього світу.

Нагорода постійного учнівства: “Пізнаєте правду”, – а не: “Завжди будете вчитися, та ніколи не зможете прийти до пізнання правди” (2 Тим. 3: 7). Багато хто роблять ось яку помилку: не перебуваючи у Слові Господа, вони заглиблюються в різні людські філософії, які ігнорують або перекручують Слово Господа і висувають протилежні теорії. Для тих, хто шукає Правду в цих людських теоріях, немає жодної обітниць, що вони її там знайдуть, і вони її ніколи не знайдуть.

Божественна Правда приходить тільки Божественно встановленим шляхом – через нашого Господа, апостолів та пророків. Перебувати в ученнях, викладених в натхнених писаннях пророків та апостолів, вивчати їх і роздумувати над ними, довіряти їм беззастережно, вірно пристосовувати до них свій характер – ось що означає “позоставатися у Слові” Господа. Це цілком сумісне з уважним прийняттям усіх помічників, яких Господь піднімає з-поміж наших братів у Тілі Христа, як зазначає апостол Павло (Еф. 4: 11-15; 1 Кор. 12: 12-14). Господь завжди давав і даватиме таких помічників для зміцнення Тіла Христа, але обов'язок кожного члена – уважно піддавати випробуванню їхні вчення з допомогою безпомилкового Слова.

Якщо ми так перебуватимемо у Слові Господа як наполегливі та щирі учні, ми справді “пізнаємо Правду”, будемо “утвержені в теперішній правді” (Хом.) [своєчасній Правді], “закорінені й основані” в Правді; будемо “тверді в вірі”, здатні “дати відповідь кожному, хто домагається від нас звіту про підставу надії нашої” (Дерк.); будемо “боротись за віру, раз дану святим”; “провадити... добру війну”; “складати добре визнання” (Хом.) і стійко “терпіти труднощі, як добрі воїни Ісуса Христа” (Дерк.), до самого кінця нашої сутички.

Ми не приходимо до пізнання Правди в одну хвилину, але ведені до Правди поступово, крок за кроком. Кожний такий крок є постійним, упевненим поступом, що піднімає нас на вищий щабель для подальших здобутків у знанні та зміцненні характеру.

Здобута таким чином Правда, крок за кроком, стає силою, що освячує, приносячи в нашому житті блаженні плоди праведності, миру, радості у Святому Дусі, любові, покори, віри, терпеливості й кожної чесноти та благодаті, які час та догляд приведуть до славної зрілості.

Окрім того, що справжні учні пізнають Правду і освятяться нею, Господь також сказав, що “правда вас вільними зробить”. Ті, які прийняли Правду, знають із блаженного досвіду про її силу, яка дає волю. Як тільки якась міра Правди прийнята до доброго і чесного серця, вона починає розбивати окупи гріха, нещастя, забобонів та страху. Її цілющі промені проникають у темні закутки нашого серця та розуму і зміцнюють всю істоту; вона оживлює наші смертні тіла.

“ВХІД У СЛОВА ТВОЇ СВІТЛО ДАЄ”

Гріх не може стерпіти світла Правди; і ті, які продовжують жити в гріху, коли є достатньо світла, що показує потворність гріха, неминуче втратять це Світло, бо вони не заслуговують на нього. Нещастя та забобони повинні зникнути перед цим Світлом. Яке блаженне відчуття бути вільним! Мільйони, однак, далі є під засліплюючим впливом гріха. Податливі на його обман, вони відчувають страх і пошану до найбільш зіпсованих знарядь сатани, і це гнітить їх і веде до деградації, бо ті лицемірно твердять про Божественні повноваження, навчаючи боятися Бога, як мстивого Тирана, що призначив переважну більшість Своїх створінь на вічні муки. Але, дякувати Богу, ми, які прийняли Правду, збудилися від жахливих нічних марив, і кабала

сатани над нами зламана. Світло розпорошило нашу темряву.

Ми також стали вільними від страху, який, бачимо, приходиться на весь світ, де великі суспільні та церковні системи, які довго керували світом, жахливо трясуться. Всі мислячі люди перестрашені можливим наслідком анархії та терору; тривога всіх зростає в міру наближення страшної кризи, що притьмом суне на нас, і небезпеки, що стає щораз більше явною. Та посеред усього цього і при повному запевненні непомильного Божого Слова щодо жахливого конфлікту, через який світ незабаром має пройти, справжні учні Христа, які перебувають в Його Слові, не лякаються, а радіють, бо знають, що Бог дозволяє цю сильну бурю, щоб очистити моральну атмосферу світу і щоб після бурі настав, у Його провидінні, тривалий мир. Навчені в Правді, вони розуміють вимоги ситуації і мають довіру до Божественного провидіння, що навіть людський гнів буде славити Його, і все допомагатиме на добре.

Яка блаженна обітниця: “Як у слові Моїм позостанетеся, тоді справді Моїми учнями будете, і пізнаєте правду, а правда вас вільними зробить”! Улюблені, отримавши цю чудову милість від Господа, чи ж ми не перебуватимемо в ній, відмовляючись прислухатися до обманливих учень, а замість того приносячи блаженні плоди в нашому житті? Чи ж ми не будемо вірні їй за кожних обставин, захищаючи її від нападу і приймаючи докори за неї? Покажімо, що ми цінуємо це славне Світло, нашою відданістю та вірністю, виконуючи наше спасіння зо страхом та трепетом.

R5506 (1914 p.)

ВЕЛИКИЙ НОСІЙ НАШИХ ТЯГАРІВ

“Покладіть на Нього всю вашу журбу, бо Він опікується вами” (1 Петра 5: 7).

Ці втішливі слова апостола Петра звернені до Церкви Христа, бо кожен із Господнього народу добре розуміє, що на нашу долю випадають життєві труднощі та журба, які завдають клопотів. Така сама життєва журба приходиться і на тих, хто у світі – на когось більше, на когось менше. І вона обов’язково приходиться на всіх, хто є Господніми дітьми.

Слово “журба” вживається подвійним чином. Приймаючи це слово в значенні приділення належної уваги та пильності тому, що нам ввірено,

за що ми відповідальні, ми можемо опинитися під загрозою неправильно зрозуміти наш вірш. Слово “журба”, однак, часто містить у собі думку про переживання, неспокій розуму, і, власне, в такому значенні апостол його використовує. Також апостол Павло каже: “Ні про що не турбуйтеся”, – нічим не будьте занепокоєні, нічим не тривожтесь. Тому ми могли би передати слова св. Петра так: “Покладіть на Нього всю вашу тривогу, бо Він думає про вас”.

ВАЖЛИВІСТЬ МАЛИХ РЕЧЕЙ

Апостол не каже, щоб ми позбулися всякого почуття відповідальності і перестали дбати

про те, що ми робимо, про наші обов'язки та зобов'язання. Безперечно, всі погодяться, що чоловік або жінка, які ні про що (добре) не дбають, цілком непридатні до будь-якого становища в житті. Ми часто бачимо, як дехто недостатньо дбайливий. То в нього шпалери позаляпувані, то меблі подряпані, то двері грюкають або постійно не зачиняються, замість того, щоб бути замкненими і зберігати тепло тощо. Хтось, можливо, скаже: “Це все дріб'язки!” Однак той, хто недбалий, безтурботний, неуважний в таких речах, цілком ймовірно не матиме до себе довіри в більших справах.

Особисто мені боляче бачити все це, і думаю, що так сприймають речі всі, хто проявляє належну дбайливість. Божі діти, Його представники перед людьми, не повинні бути нездарамі, ані не повинні створювати проблеми іншим – чи то братам, чи просто людям у світі. Наш вплив у напрямку добра може дуже постраждати через неуважність у тому, що можна назвати малими речами, хоча вони такими насправді не є. Одна банальна фраза є дуже змістовна: “Дрібниці творять великі речі, а великі речі не є дрібницею”. Господній народ повинен бути найбільш дбайливим у світі.

Наш Господь сказав: “Хто вірний в найменшому, і в великому вірний”. Обернене твердження, мабуть, так само правильне: “Хто невірний у найменшому, і у великому невірний” (Лк. 16: 10). Дрібні речі щоденного життя можуть стати навіть більшим випробуванням справжнього характеру, ніж ті, які на перший погляд видаються більшими. Маленькі прояви ввічливості, уваги до інших – як багато вони означають! Як часто вони впливають на щасливість тих, хто поряд, і на наш вплив як послів Христа! Тому ми повинні проявляти більше турботи та уваги до наших слів, наших вчинків і всього, що нам доводиться робити. Це не та журба, яку ми повинні покласти на Господа, щоб Він її ніс. Це ми повинні нести самі.

НАШЕ ЖИТТЯ ПІД ДОГЛЯДОМ ГОСПОДА

Будьмо певні, що Бог є найбільш дбайливою Істотою у Всесвіті. Він не журиться в тому значенні, в якому це слово вжите в нашому вірші – у значенні непокоїтись і мати неспокійний розум – а турбується у правильному, властивому значенні. Є журба, яка приходиться на Господній народ через нападки з боку противника. Ці труднощі Господь

дозволяє, щоб усі з Його народу переклали свою журбу на Нього, щоб притягнути їх ближче до Себе, навчити терпеливої витривалості, показати, що вони потребують Його ще більше, що вони безпорадні і убогі без Нього.

Треба позбуватися журби і гризоти, тривоги, які заважають нам в Господній службі, які забирають у нас мир у Господі, та позбуватися не абияк, а з розумом, пам'ятаючи, що Ісус, наш великий Носій тягарів, запропонував і навіть наполіг, щоб перекласти всю нашу журбу, все, що непокоїть наш мир, на Нього. Тоді Він зробить наш тягар легким і ослабить наше горе. Це і є відпочинок віри, і його неможливо здобути інакше, ніж вірою в Його любов, в Його обітницю.

НАШ ОТЕЦЬ ДБАЄ ПРО СВОЇХ ДІТЕЙ

Кожний прожитий день християнина повинен приносити більше довіри до Господа. Треба повніше усвідомлювати, що наш Небесний Отець, Який дбає про польову траву і небесних птахів, набагато більше дбає про Своїх дітей, аніж про квіти та малих горобців, що Він має План для всього людства – задум благословити його у відповідному часі. Що ж до нас, то ми вже увійшли в благословення Господа, ми вже стали Його дітьми і предметом Його особливої турботи. І “як батько милосердиться над синами, так милосердиться Господь над тими, що його бояться” (Хом.) – шанують.

Ми не можемо бути дітьми, вірними Богу, якщо ми весь час стурбовані. Проте стурбованість – це одне, а належна дбайливість – це щось зовсім інше. Ми повинні бути дбайливими щодня і тим самим виконувати наші обов'язки перед світом, перед нашими сім'ями, перед собою, перед братами, перед Господом – повинні служити Богу більш успішно.

Ми не повинні турбуватись та непокоїтись, де взяти ще один костюм. У нас вже є один – такий, який Господь вважав за потрібне дати, натомість ми повинні дбати про те, що необхідне. Якщо Господь ніколи не дасть нам такого красивого одягу, який мають інші, або такої багатої чи вишуканої їжі, ми не повинні хвилюватись, але бути вдоволені усім, про що Його провидіння подбало для нас, і прийняти це з вдячністю. Він нам дасть те, що найкраще, що є для нашого добра як Нових Створінь. Не треба сумніватись, ані боятись, що Він не подбає про наші потреби. Йому відомо все про наші справи, і Він не байдужий до нашого благополуччя. “Тож покоріться під міцну Божу

руку, щоб Він вас Свого часу повищив. Покладіть на Нього всю вашу журбу, бо Він опікується вами”.

Як важливо мати покору перед Богом, і яким заспокійливим та дорогим є це запевнення, повне любові! Ідучи благословенним шляхом, накресленим нашим Господом, навчимося, що ми не повинні просити нічого за власною волею, а тільки просити, щоб Його воля виконалася в нас і для нас. Його Мудрість – безпомилкова.

Скажімо Господу все про наші тягарі, великі і малі, і віддаймось Його любові та співчуттю, використовуючи для свого серця бальзам Його Слова, Його дорогоцінних обітниць, які є Його спадщиною, довіряючи Йому, що Він здібний і готовий задовольнити кожну нашу потребу – і навіть радий благословити нас, якщо ми перебуємо в Його любові.

R5508 (1914 р.)

ПОРАДИ БОЖИМ ПРАЦІВНИКАМ

“Силкуйся поставити себе перед Богом гідним, працівником бездоганним, що вірно навчає науки правди” (2 Тимофія 2: 15).

БОЖЕ схвалення повинно бути найвищою метою кожного, хто каже, що він вірить у Нього як свого Творця, і особливо тих, які приймають Його як свого Отця і визнають тісні стосунки з Ним як діти. Його воля повинна бути їхнім найвищим законом. Частиною їхньої насолоди щодня і щогодини, а також привілеєм, повинно бути бажання знати Його волю і виконувати її. Це означає вивчення, роздуми – не просто формальне, бездумне читання або поверхове віддавання честі, а дбайливе використання усіх можливих засобів, щоб дізнатися, якою є Його воля.

Апостол Павло дає Тимофію пораду, яка міститься в нашому вірші, настійно прохаючи, щоб він був “працівником бездоганним, що вірно навчає науки правди”, натякаючи, що здібність правильно розсуджувати Боже Слово треба здобувати шляхом вивчення цього Слова. Вивчення астрономії може дати нам певне знання, однак бачимо, що деякі, присвятивши все своє життя астрономії, загубили з-перед очей Бога і стали атеїстами. Будь-яке вивчення, кероване Божим Словом, може принести користь. Але його треба сприймати, бачити і вивчати з погляду Божого Об’явлення.

Слово “працівник” наводить на думку про зайнятість у службі. Ця вказівка апостола стосується всіх, хто належить до Церкви Христа. Ми – Божі слуги. Велика праця рухається вперед, і цією працею є поклик зі світу класу Церкви. Покликана Церква названа Храмом Бога, “живе каміння” якого проходить обтісування, полірування і приготування до свого місця в будівлі.

Ми – працівники. Ми намагаємось приготувати себе до Божої присутності, до Божого Царства. Це приготування є нашим першим обов’язком,

ми повинні приготувати себе і допомогти приготуватися іншим.

ПРИЧИНА БІЛЬШОСТІ НЕВДАЧ

Приготування цих “живих каменів”, власне, є розвитком їхнього характеру. Кожен, зайнятий таким чином, виконує своє власне спасіння. Ми є Божими трудівниками і виконуємо працю в собі. Але якщо ми хочемо здобути Божественну похвалу, нам потрібна Божественна мудрість, “що зверху вона”, якої ми вчимося з Божого Слова (Як. 3: 17).

Судячи зі всього, переважна більшість тих, які називають себе християнами, присвятивши багато часу розвитку свого розуму – провівши роки в семінаріях – остаточно бачать, що вони не змогли досягти Господнього ідеалу в собі і не зробили багато доброго іншим. Причиною цього, мабуть, є невміння правильно розбирати Слово Правди. У той день багато хто скаже: “Господи, Господи, ми молилися, ми навчали і робили багато дивовижних речей у Твоє ім’я!” Декого з них, каже Господь, Він не вважатиме Своїми вибраними. Можливо, в якомусь місці, якогось дня Він задіє когось із них, однак для цього особливого місця Він шукає тих, хто прагне знати і чинити Його волю, а не думає, як вгодити людям або отримати більше платні чи почестей від людей. Хто прагне знати Його волю, в тому Його воля напевно виконається.

НЕПРАВИЛЬНЕ ЗАСТОСУВАННЯ ВІРШІВ СВЯТОГО ПИСЬМА

Вираз “правильно розбирати Слово Правди” (КJV) означає, що Слово Правди можна досліджувати, обговорювати. Є багато способів обговорення, розбирання, Святого Письма. Буває, що численні вірші, які виконалися в минулому, цитують немовби вони є на часі тепер, і навпаки, про ті, які належать до майбутнього, кажуть, що вони виконуються зараз або виконалися в минулому.

Це – загальна схильність до помилок, коли особа не знає, як вірші правильно розбирати.

Отже, належно розбирати Слово Правди означає підходити до дослідження з молитвою, і це дозволить поставити речі на те місце, на якому вони повинні бути. Наприклад, якщо ми не здатні бачити різниці між зачаттям Святим Духом і оживленням Святим Духом, а також нашим духовним народженням, і все це переплутаємо, ми собі нашкодимо. Частиною мудрої поведінки є не тільки бажання представляти різні доктрини, а передусім робити зрозумілим те, що ми представляємо. Апостол радив Тимофієві, щоб той, як старший Церкви Христа, представляв різні риси Правди так, щоб не заплутати своїх слухачів, бо тоді вони не знатимуть, у що вірити. Вони будуть у такому стані, що прийматимуть будь-яке вчення, яке їм трапиться, особливо, коли хтось висміюватиме їхні переконання.

Саме таким є стан багатьох сьогодні. Багато хто служить або намагається служити Богу, однак при цьому не дає “харч у пору”, а представляє правди заплутаним чином. Тому ми повинні бути пильними і старатися дотримуватися вказівки апостола: “Силкуйся поставити себе перед Богом гідним”. Не беріть до серця, що люди кажуть або думають, а шукайте передусім Божого схвалення.

Властиво шукати схвалення з боку святих осіб, однак передусім повинно бути Боже схвалення. Ми повинні бути працівниками, а не неробами чи трутнями, бо такі не здобудуть жодного місця в Царстві. Бог кличе служити тих, хто хоче служити в неприязних умовах. Тому ми повинні пам’ятати, що маємо бути слугами, і якщо ми не знайдемо відповідної служби, то не зможемо знайтися в громаді, яку Бог випробовує. Якщо ми прагнемо Його схвалення, як це виражено в Його Слові, ми повинні бачити, що умови, накреслені в ньому, виконуються в нашому випадку. “Коли любить хто світ, у тім немає любові Отцівської”. Нам сказано “не любити світу, ані того, що в світі” (1 Ів. 2: 15). Ми не повинні покладатися серцем на ці речі. Наші серця повинні зосередитися на виконанні Господньої волі.

Господь дає зрозуміти, що Його вірні матимуть протистояння з боку світу. “Як Мене переслідували, то й вас переслідувати будуть”. Тому якщо ми не стикаємося з опозицією, нам бракує доказу прийняття Ним. Ми повинні правильно розбирати Слово Правди і дивитися, чи наше життя є в згоді з цим. Водночас ми повинні старатися представляти Боже Слово іншим, щоб і вони мали ці самі привілеї та благословення.

R5511 (1915 p.)

ОГОЛОШЕННЯ

Повідомляємо наших читачів, що цього року щорічна конвенція відбудеться 15 та 16 серпня в готельному комплексі «Наша оселя», с. М. Підліски. Їхати маршрутним автобусом від автостанції №2, м. Львів

ЛІТЕРАТУРА

Пропонуємо читачам наступні книги та брошури:

- Серія книг “Виклади Святого Письма”
 - Том 1 – “Божественний план віків” (укр.)
 - Том 2 – “Надійшов час” (укр. та рос.)
 - Том 3 – “Нехай прийде Царство Твоє” (укр. та рос.)
 - Том 4 – “Битва Армагеддону” (укр.)
 - Том 5 – “Примирення між Богом і людьми” (укр.)
 - Том 6 – “Нове Створіння” (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- Фото-драма сотворення (рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)
- Надія (22 стор.) (укр.)

- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)
- Свічник (періодичне видання, 46 стор.)
Вся література висилається безкоштовно.

Просимо завітати в Інтернет на сторінку www.scripturestudy.net, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовами.